

ΔΙΑΣΠΟΡΕΣ

DIASPORAS

Ένα καλλιτεχνικό εγχείρημα για τη μετανάστευση και τη διασπορά στη Θεσσαλονίκη και πέραν αυτής...
An art project on migration and diaspora in Thessaloniki and beyond...

Εικαστική Έκθεση / Παρουσιάσεις / Εργαστήρια /// Art Exhibition / Presentations / Workshops

Οι «Διασπορές» αποτελούν ένα καλλιτεχνικό εγχείρημα αναπαράστασης και ανακατασκευής της διαχρονικής μεταναστευτικής και διασπορικής ιστορίας της Θεσσαλονίκης. Πρόκειται για μια απόπειρα αποτύπωσης της ετερογένειας της σύγχρονης κοινωνικής πραγματικότητας, έτσι όπως αυτή διαμορφώνεται μέσω της εμπειρίας της ανθρώπινης κινητικότητας και της συλλογικής ανάμνησης της.

Χώρος του εγχειρήματος το Πολιτιστικό Κέντρο «Βαβυλωνία», το οποίο φιλοξενεί και συγκροτεί τις «Διασπορές», συνδιαμορφώνοντας ένα πλαίσιο αλληλεπίδρασης, όπου κυριαρχεί η γλώσσα τόσο στην κυριολεκτική όσο και τη μεταφορική της έννοια. Ο χαρακτήρας αυτού του πυκνού σε διαπολιτισμικές διατυπώσεις χώρου συμβάλλει καθοριστικά στην συνύπαρξή του με το καλλιτεχνικό εγχείρημα.

Βασικός άξονας των «Διασπορών» είναι η εικαστική έκθεση. Οι συμμετέχοντες καλλιτέχνες, οι οποίοι σχετίζονται στην πλειοψηφία τους άμεσα ή έμμεσα με τη Θεσσαλονίκη, έχουν ποικίλες πολιτισμικές και γλωσσικές καταβολές. Μέσω των έργων τους επεξεργάζονται σημεία σύγκλισης και απόκλισης που προκύπτουν από το βλέμμα προς το Οικείο και το Άλλο. Ως παρατηρητές του διασπορικού και μεταναστευτικού στοιχείου οι ίδιοι και ως παρατηρούμενα διασπορικά και μεταναστευτικά υποκείμενα, αναπαράγουν ζωγραφικές, φωτογραφικές, γλυπτικές και κινηματογραφικές φόρμες, μεταφέροντας και μεταφράζοντας εικαστικά γενεαλογίες μακροχρόνιων ιστορικών μετατοπίσεων και διωγμών αλλά και σύγχρονες συγκυρίες ανθρώπινης κινητικότητας.

Η έκθεση πλαισιώνεται από μια σειρά εναλλακτικών παρουσιάσεων, όπου συμμετέχουν καλλιτέχνες, θεωρητικοί και ακτιβιστές, το έργο των οποίων θέτει ζητήματα κοινωνικοπολιτικών συγκρούσεων ορίου και συμβίωσης. Τέλος, την εβδομάδα διεξαγωγής των «Διασπορών» οργανώνονται από το δυναμικό της Βαβυλωνίας ειδικά ανοιχτά μαθήματα ποικίλων περιεχομένων, με στόχο τη συμμετοχή και ένταξη του κοινού του φεστιβάλ των Δημητρίων στο χώρο και στα δρώμενα του Κέντρου και του εικαστικού εγχειρήματος.

Οι «Διασπορές», μέσω της μεταναστευτικής και διασπορικής οπτικής των συμμετεχόντων, αποσκοπούν στην δημιουργία εικαστικών και κοινωνικοπολιτικών αφηγήσεων και διαλόγων, πέρα από τις κυρίαρχες και καθιερωμένες.

Περσεφόνη Μύρτσου, Εύα Γιαννακοπούλου
Οργανωτική Ομάδα των «Διασπορών»

///

“Diasporas” is an art project seeking to represent and reconstruct the intertemporal migrational and diasporic stories of Thessaloniki. It is also an attempt to capture the heterogeneity of contemporary social realities, as they are morphed through the experience of human mobility and its collective remembrance.

“Babylonia” Cultural Centre is hosting “Diasporas”. The Centre creates a framework of interaction, in which “language” is literally and metaphorically prevailing. The character of this interculturally dense space significantly contributes to its coexistence with the art project.

The main axis of “Diasporas” is an art exhibition. The participating artists, most of them directly or indirectly related to Thessaloniki, have diverse cultural and linguistic backgrounds. Through their works, they examine points of intersection and divergence, which result from the view of the Self and the Other. As observers of diasporic and migrational occurrences, and as observed diasporic subjects and migrants themselves, the artists produce paintings, as well as photographic, sculptural and cinematic works, and seek to artistically transfer and translate genealogies of historical dispersions and dispossessions, but also more current contingencies of human mobility.

The exhibition is complemented by a series of presentations of artists, theorists and activists, whose works address issues of sociopolitical clashes associated with borders and symbioses. Moreover, during the week of “Diasporas”, the workforce of “Babylonia” will organise special open classes with various contents, aiming to include the audience of Dimitria Festival into the space of the Centre and of “Diasporas”.

The particular migrational and diasporic perspectives of the participants are regarded as creating artistic and sociopolitical narratives and dialogues beyond the dominant and confirmed ones.

Persefoni Myrtsou, Eva Giannakopoulou
Organising team of “Diasporas”

|/{---|||---...}--- _ ---|---/--- {...}-----/////

Χρηματοδότηση//Funded by

-/{--- _ ---...}-----|/{---|---/--- {...}----- _ ---

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

11-18 Οκτωβρίου / Πολιτιστικό Κέντρο Βαβυλωνία/Βύρωνος 3, Θεσσαλονίκη /

11-18 October Babylonia Cultural Center / L. Vironos 3, Thessaloniki

-/{-----...}-----|---

---diasporasplace.com-----//

-----facebook.com/diasporasplace---|

//----diasporas-place.tumblr.com---//

-/{-----...}-----|---/--- {...}-----

Χρηματοδότηση
ΣΠΟΝΣΟΡΣ

Πρώτη
Εκπαιδευτική
Θεσσαλονίκης
Διεύθυνση - Νοσηλεύση - Παιδική Ψυχολογία

Where do you come from?

From my mother.

Ευχαριστούμε

τους συνεργάτες του Πολιτιστικού Κέντρου Βαβυλωνία και ιδιαίτερα τον Sancar Sönmez, τον Serhat Deniz, την Ελευθερία Κούκουρα, την Κατερίνα Μελισσάρη, τη Μαρία Νοτοπούλου και τον Αρτέμη Δαλαμπίρα / τους συνεργάτες του Δήμου Θεσσαλονίκης και των Δημητρίων και ιδιαίτερα την Έλλη Χρυσίδου, τη Θούλη Μισιρλόγλου, τη Λέλα Τσεβεκίδου, τον Αθανάσιο Φυλακτό και τον Νικόλαο Παπαοικονόμου / το χώρο Αλληλεγγύης Γυναίκων Θεσσαλονίκης / τη Νέλλα Ταμπουρή, τον Θεμιστοκλή Μύρτσο, την οικογένεια Γιαννακοπούλου και την Ουρανία Σταμένη / την Άννα Τσουκαλά / τη Μαΐτα Χατζιωαννίδου / την Αγγελική Σαραντοπούλου / την Αρετή Λεοπούλου / την Όλγα Ταμπουρή-Μπάμπαλη / τον Γιάννη Παπαδόπουλου / τον Soufiane Fakhoury / τον Δημήτρη Κανιόγλου / τον Σερκάν Ζεντ, τον Νεντίμ Νομέρ καθώς και τις οικογένειες τους / τη Ζωή Τσουματίδου / τη Βάσω Πασσαλή / τον Richard Whitlock / τη Ζήνα Μήρτσου / την Τασία Σέμση / τη Λένα Ζαχαριάδου / το Λορέντζο Τόμε

και φυσικά τους συμμετέχοντες των Διασπορών...

We would like to thank

the colleagues of Babylonia Cultural Centre and especially Sancar Sönmez, Serhat Deniz, Eleftheria Koukoura, Katerina Melissari, Maria Notopoulou and Artemis Dalampiras / the colleagues from the Municipality of Thessaloniki and especially Elli Chryssidou, Thouli Misirloglou, Lela Tsevekidou, Athanasios Fylaktos and Nicolas Papaoikonomou / Women's Solidarity Space of Thessaloniki / Nella Tampouri, Themistoklis Myrtsos, the Giannakopoulou family and Ourania Stameni / Anna Tsoukala / Maita Chatziioannidou / Aggeliki Sarantopoulou / Areti Leopoulou / Olga Tampouris-Babalys / Jannis Papadopoulos / Soufiane Fakhoury / Dimitris Kanioglou / Serkan Zent, Nedim Nomer and their families / Zoi Tsoumatidou / Vasso Passali / Richard Whitlock / Zina Myrtsou / Tasia Semsi / Lena Zachariadou / Lorentzo Tome

and of course all the participants of Diasporas....

///

**Στη έντυπη έκδοση οι σελίδες του καταλόγου είναι άδετες, δεν έχουν αρίθμηση ή συγκεκριμένη σειρά /// In its printed version the pages of this edition are not bound or numbered and they do not follow a certain order.*

Artists' Interviews

BIOGRAPHIES

Συνεντεύξεις Καλλιτεχνών

Εικαστική Έκθεση

Εργαστήρια

Παρουσιάσεις και

Οπτική Αρετής Λεοπούλου

Presentations and Workshops

BIO
ΓΡΑΦΙΕΣ

Exhibition

A r t

Areti Leopoulou's Perspective

///

Αν η θρησκεία ορίζει τη σχέση του ανθρώπου με το θείο, η έννοια της διασποράς θα μπορούσε να ορίζει τη σχέση του ανθρώπου με τον τόπο· από τότε που ξεκίνησε να υπάρχει ανθρώπινος πολιτισμός, υπήρξε διασπορά: ανθρώπων και πληθυσμών, πολιτισμών και πληροφοριών. Μετοικήσεις και γεωγραφικές μετατοπίσεις, αναγκαστικές ή εθελούσιες, με κίνητρα τόσο πολύ διαφορετικά ή κοινά, όσο και κάθε ανθρώπινη μικρο/μακρο-ιστορία γύρω από αυτές.

Ο άνθρωπος αιθαλώς χτίζει και κληροδοτεί εμπειρίες, μνήμες, έθιμα και αξίες, όπου (και για όσο) κι αν έχει εγκατασταθεί. Κάθε ιστορικός το γνωρίζει: η ιστορία έχει γραφτεί και από τις μετατοπίσεις ή εκτοπίσεις - βίαιες, ειρηνικές, ασπρόμαυρες ή γκρίζες. Από το «εδώ» και το «αλλού» και όσα συνεπάγονται αυτών.

Σε ένα φεστιβάλ αφιερωμένο δομικά στην έννοια της διασποράς, στην πολύμορφη προσωπική ή/και πολιτική έννοια της μετατόπισης, που έχει (επίσης) διασπείρει το αφήγημα της ανθρωπότητας από τότε που αυτή μνημονεύεται, μια έκθεση εικαστικού χαρακτήρα έρχεται να υπογραμμίσει μια σταθερά: αυτήν της πανανθρώπινης ανάγκης για έκφραση.

Για μια μεγάλη μερίδα του κόσμου πιθανώς η καλλιτεχνική έκφραση αποτελεί πολυτέλεια και δε δύναται να υφίσταται υπό καταστάσεις και συνθήκες εξαίρεσης, εντούτοις η πραγματικότητα και η ζωή, σαφώς πιο έξυπνες από εμάς, έρχονται να δικαιώσουν –αιώνες τώρα– την δημιουργική έκφραση και πρακτική ως αναγκαία, υπό οποιαδήποτε ανθρώπινη κατάσταση.

Οι καλλιτέχνες διαχρονικά καταγράφουν, αφομοιώνουν, μεταπλάθουν (και, αναλόγως, αφηγούνται) τη ζωή και ό,τι την αφορά, επώδυνο ή χαρούμενο. Μετατρέπουν ακούραστα σε μνήμη και ταυτότητα, εμπειρίες και καταστάσεις. Αν, για παράδειγμα, η προσφυγική εμπειρία και όλα της τα παραλευόμενα δεν είχαν τραγουδηθεί από τους ρεμπέτες, τότε ο πολιτισμός θα είχε στερηθεί αυτού του μουσικού είδους.

Ανάλογες ιστορίες και προσεγγίσεις αποτελούν και το συνδυαστικό υλικό αυτής της έκθεσης, καθώς και την αφορμή έκφρασης, διατύπωσης εικαστικού λόγου και επαναδιατύπωσης της ιστορίας από τους καλλιτέχνες που συμμετέχουν. Με εκτεταμένη έρευνα από τις διοργανώτριες Περσεφόνη Μύρτσου και Εύα Γιαννακοπούλου στηθήκε μια έκθεση που είναι ταυτόχρονα πολιτική και προσωπική, κοινωνιολογική ή/και θρησκευτική, ειρηνική και βίαιη, γλυκιά και πικρή, θηλυκή και αρσενική, παραδοσιακή, όσο και σύγχρονη: είναι μια έκθεση από ανθρώπους που στην πλειοψηφία τους έχουν βρεθεί μακριά από τον τόπο στον οποίο γεννήθηκαν, μετατοπισμένοι από την οικογένεια και το πλαίσιο στο οποίο μεγάλωσαν, για λόγους διαφορετικούς μεν, αλλά με έναν κοινό παρονομαστή: χωρίς κανείς τους να σταματήσει να εργάζεται στο εικαστικό πεδίο.

Με τα έργα που παρουσιάζονται, βρίσκεται κανείς αντιμέτωπος με μια πολυσυλλεκτική εμπειρία από κάθε άποψη (θεματική, τεχνική, αλλά και συναισθηματική):

Αντικρίζει την ανθρώπινη απουσία και απώλεια –και ό,τι τραγικό ή λυτρωτικό μπορεί αυτή να σημαίνει κατά τη μετακίνηση πληθυσμών από τη θάλασσα– μέσα από τον αφοπλιστικό βίντεο καθώς και μια in-situ performance του **Juan delGado**. Συναντά οικείες εικόνες, που γίνονται ανοίκειες, μέσα από το απόμακρο, εντούτοις ρεαλιστικό και κοινωνικά διαπεραστικό βλέμμα του **Ingo Dünnebier**.

Στην έκθεση, μπορεί να αφουγκραστεί κανείς συζητήσεις, αναμνήσεις και αφηγήσεις, ανεξάρτητες, αλλά συνάμα και ταυραστές με το travelling της κάμερας στα βίντεο της **Αικατερίνης Γεγησιάν**. Ανακαλύπτει μια νέα γλώσσα, αυτήν που ράβει η **Borislava Γεωργιτσέλη**, με ένα έργο-σαφές σχόλιο στη γλώσσα ως φορέα εθνικής ταυτότητας, αλλά και υπερ-εθνικής, ουτοπικής επικοινωνίας.

My relationship to Thessaloniki
appears frustrating, but I know
it is a **gateway to**
greatness.

Το προσωπικό και οικογενειακό στοιχείο μετατρέπονται σε πολιτικό, παρακολουθώντας κανείς το διάλογο της καλλιτέχνης **Yara Haskiel** με τον πατέρα της, σε ένα βίντεο που ουσιαστικά αποτελεί προσωπική προσέγγιση και μελέτη της ιστορίας και του τρόπου με τον οποίο την αντιλαμβάνεται κάθε νεότερη γενιά.

Μπορεί κανείς να ξανακοιτάξει την πόλη μέσα από τις τραχείες φωτογραφίες του **Morteza Jafari**, ο οποίος εντοπίζει και εστιάζει την προσοχή του σε πρόσωπα, σημεία και στιγμές της πόλης της Θεσσαλονίκης.

Διαπιστώνει πώς θα ήταν τα μνημεία, χωρίς τη φόρτιση των εθνικών ταυτοτήτων ή άλλων ιστορικών στερεοτύπων, μέσα από τα βίντεο του **Αλέξανδρου Κακλαμάνου**. Ή πώς επιφέρει μια πολυσήμαντη «κάθαρση» στις πλατείες (αλλά και μεταξύ χωρών) η **Georgia Kotretsos**, με τις συλλογικές δράσεις της (*Women With Talents*) στο δημόσιο χώρο, παρότι εκ πρώτης όψεως παραπέμπουν σε καθημερινές εργασίες.

Ακούει ήχους της Θεσσαλονίκης, όπως τους αποτύπωσε η **Atalya Laufer σε έναν ακουστικό οδηγό πόλης**, να υπογραμμίζουν με τρυφερότητα και χιούμορ πως η ταυτότητα της πόλης αυτής δεν υπήρξε ποτέ μονοσήμαντη. Μπορεί να δει το σύγχρονο μύθο της παντοτινής ασφαλούς κατοίκησης (και δη στην Ευρώπη) να αμφισβητείται εκ βάθρων και ακτιβιστικά, μέσα από τις εικαστικές εγκαταστάσεις των **Damian & Delaine Le Bas**. Ανακαλύπτει τα κολάζ της **Dorothee Mesander** να μπλέκουν εποχές, ανθρώπους, παραμυθένιους κόσμους και κλασικές εικονογραφήσεις και την πληθωρική και παραδοσιακή παραστατικότητα της **Φωτεινής (Σβεtlάνα) Μουζενίδου** να αποτυπώνει τοπία της χώρας καταγωγής της αλλά και της Ελλάδας σε κάθε είδους επιφάνεια, ακόμη και σε καθημερινά, χρηστικά αντικείμενα.

Μπορεί να δει πώς ο **Hilary Okwueze** τιθασεύει δύσκαμπτα υλικά, φτιάχνοντας ανάγλυφα που, με τραχύτητα, διατυπώνουν μηνύματα ειρήνης και παν-ανθρώπινης συμφιλίωσης. Ή, πώς η **Μαρίνα Παπαδάκη**, κατασκευάζοντας ένα επιτραπέζιο παιχνίδι για την Αμυγδαλέζα, αφήνει κατ'επέκταση ανοιχτό κι ένα ευφυές εννοιολογικό σχόλιο για κάθε στρατόπεδο «κράτησης» ή συγκέντρωσης «παράνομων» (sic) μεταναστών.

Ο επισκέπτης της έκθεσης, ακόμη, θα δει τους γεωμετρικούς πολυεδρικούς σχηματισμούς της **Ανδριάνας Πλαγκέτη** να στήνουν νέους κόσμους, παραπέμποντας στην ουτοπία π.χ. του γνωστού κόμικς «Ο Πυρετός της Ουρμπικάνδης». Θα δει, ακόμη κι έξω από τους εκθεσιακούς χώρους, ένα πλάσμα-παρία να στέκει στο μπαλκόνι, ουσιαστικά μεταξύ ενός κόσμου ασφαλούς, σταθερού και του επισφαλούς χάους, με το έργο του **Elio Samara**.

Και, τέλος, επιστρατεύοντας λίγη παρατηρητικότητα, θα διακρίνει πώς ο **Richard Whitlock στο παράθυρο του ημιυπογείου του κτιρίου** κατορθώνει, μέσα από υπερ-ρεαλιστικές βίντεο-εγκαταστάσεις, να μετατρέπει σκηνές της πόλης σε ό,τι πιο στατικό έχουμε αντικρίσει, ακόμη κι αν όλα στην εικόνα κινούνται ανεπαίσθητα, σε μια πανίσχυρη αλληγορία για την ουσία της μετατόπισης.

Μπορεί εντέλει κάποιος να δει πόσο διαφορετικοί, όσο και κοινοί, είναι οι κώδικες μιας άλλης, υπερ-εθνικής γλώσσας: της εικαστικής. Καλό σας εκθεσιακό ταξίδι!

Αρετή Λεοπούλου

Ιστορικός της τέχνης-Επιμελήτρια

Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης [ΚΜΣΤ]

///

If religion defines the relationship between man and the divine, the concept of diaspora could define the relationship between mankind and *topos* (locus); since the beginning of human civilization, there had been diasporas: diasporas of people and populations, of cultures as well as information. Geographical displacements and migrations, whether forced or not, motivated by so many diverse or similar reasons, just like almost every human micro/macro-history around them.

The human being tirelessly builds and conveys experiences, memories, traditions and values, wherever (and for as long as) he/she settles. Every historian knows it: the story has been written by movements and displacements – violent or peaceful ones; it is written by every “here” and every “there” and by anything these concepts may entail.

In a project dedicated to the concept of diaspora, to the diverse personal and/or political sense of displacement, an art exhibition comes through its visual character to underline a stable fact: that of the universal need for expression.

For a majority of the audience, artistic expression might be a kind of luxury, especially under a state of exception, however – as reality and life are way smarter than us – creative expression and practice prove their necessity in any human condition.

Artists have always been recording, assimilating, transforming (and, accordingly, narrating) life, converting it tirelessly into memory and identity, into experiences and situations. If, for example, the refugee experience and all its aftermath were not sung by the “rebetes”, then music would have never experienced this genre.

Similar stories and approaches constitute the “building material” for this exhibition, but also the motive for expression, and the way artists engage into the visual discourse and the manner they re-approach history. Based on the extensive research by the organisers, Persefoni Myrtsou and Eva Giannakopoulou, this exhibition is both political and personal, sociological and/or religious, peaceful and violent, sweet and bitter, feminine and masculine, traditional and modern. It is an exhibition by people who in their majority have been away from their place of birth and their families, displaced for different reasons from the context they grew up, yet with one specific common attribute: none of them stopped to work in the creative field.

Every work presented, is a reason for the visitor/viewer to face a multidisciplinary and inclusive experience in every respect (conceptually, technically, emotionally).

One may face the cold concept of human absence and loss – and anything gruesome or liberating that can be implied by a sea journey – through the disarming video and the in-situ performance by **Juan delGado**. Or see familiar images of Thessaloniki that become astranging and unfamiliar, through the distant, however realistic and socially pervasive gaze of **Ingo Dünnebier**.

In this exhibition one could hear conversations, memories and narratives, independent and yet matching somehow, through the travelling of the camera in the videos of **Aikaterini Gegisian**. Or discover a non-existing language, the one that **Borislava Georgitseli** sews, in a work which views language as a constructive element of national identity, but also as a means for international and utopian communication.

I flow,
it's an effortless journey.

Personal and family histories are transformed into political ones, when watching the dialogues of the artist **Yara Haskiel** with her father, in a film which is essentially a personal approach and study of history and of the ways it may be perceived today by the younger generation. One can take another look at the city through the rough pictures of **Morteza Jafari**, who focuses on people, faces, places and moments of Thessaloniki.

The idea of the monument freed from its symbolic charge, from its national identity and its other historical stereotypes, is observed through the videos of **Alexandros Kaklamanos**. **Georgia Kotretsos** with her collective (Women With Talents) public space action/performance of square-cleaning – an act which at first sight seems ordinary – brings upon an ambiguous metaphorical cleaning/purification (“catharsis”) of squares in different countries.

One may listen to the sounds of Thessaloniki, as **Atalya Laufer** captured them in an audioguide for the city of Thessaloniki, underlining, with affection and humor, the numerous different faces and identities of this city. Or one may reconsider and question the modern myth of safe and permanent habitation (notably in Europe) via the activist installation of **Damian & Delaine Le Bas**.

The visitor may wander around seasons, fairytales and illustrative personas thought the collages of **Dorothee Mesander**, or see how **Fotini (Svetlana) Mouzenidou** is capturing her motherland’s but also Greece’s landscapes on any surface, even on quotidian objects.

Hilary Okwueze manages to control stiff materials with his rough yet gentle reliefs, communicating messages for peace and universal reconciliation. **Marina Papadaki** creates a board game about the Amygdaleza refugee camp, and leaves open an intelligent conceptual commentary on the concept of such camps of “detention” or concentration for “illegal” (sic) immigrants. The visitor of this exhibition will see geometric constructions and formations by **Andriana Plagketi**, who erects new worlds, in a work referring to utopia and imaginary cities (such as in the famous comic “Fever in Urbicand”). The visitor can see even outside of the main exhibition spaces, **Elio Samara’s** pariah creature sitting on the balcony, somehow between a stable world of security and a precarious chaos.

And finally, by observing more carefully, the visitor will detect how **Richard Whitlock** manages on the window of the semi-basement of the building, to convert through his hyper-realistic video installations the city’s scenes in an almost static photographic shot and to create a powerful metaphor for the concept of relocation – even though everything is actually moving in the video..

After all, one may ultimately see how different but also common are the codes of this other transnational language; that of the visual art. Have a great exhibition journey!

Areti Leopoulou

Art Historian-Curator

Contemporary Art Center of Thessaloniki [SMCA]

Αικατερίνη Γεγησιάν /// Aikaterini Gegisian

Passengers, 13' 37" - stereo sound - DVD

Λήψη σε MiniDV στην Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, Μάιος 2007 / Shot in miniDV in Thessaloniki, Greece in May 2007

Η μικρού μήκους ταινία Passengers γυρίστηκε στη Νικόπολη, μία φτωχική γειτονιά στην πόλη της Θεσσαλονίκης στην Ελλάδα, και εστιάζει σε μια κοινότητα μεταναστών με ελληνοποντιακές ρίζες (προερχόμενων αρχικά από τις ακτές της Μαύρης Θάλασσας στην Τουρκία), οι οποίοι ήρθαν στην πόλη από το Καζακστάν στις αρχές της δεκαετίας του ενενήντα.

Η ταινία ξεκινάει με ένα στατικό πανοραμικό πλάνο και στη συνέχεια ο φακός ακολουθεί μια γυναίκα που περπατάει το βάθος. Έπειτα επικεντρώνεται στις ιστορίες που αφηγούνται τα άτομα της κοινότητας για τις εμπειρίες τους στην εξορία της Σοβιετικής Ένωσης, για τον ερχομό τους στην Ελλάδα και τις δυσκολίες που συνάντησαν στήνοντας μια καινούργια ζωή. Η αφήγηση των ιστοριών τους γίνεται ως σπικάζ που αντιπαραβάλλεται με συνεχόμενα στιγμιότυπα εγκαταλειμμένων τρένων και των γειτονικών τους δρόμων.

Η ταινία χρησιμοποιεί μεθόδους ντοκιμαντέρ αλλά δεν προσπαθεί να ταυτίσει, να κατηγοριοποιήσει, να στοιχειοθετήσει ή να δικαιολογήσει την ύπαρξη και τους χώρους που δημιουργούνται από την κοινότητα. Για την ακρίβεια, η αφήγηση έχει μία λυρική ενδοσκοπική χροιά, η οποία επιχειρεί να αποκαλύψει τη θέση του δημιουργού και το αδύνατο της καταγραφής όλων των πτυχών κάθε αντιληπτής πραγματικότητας. Η εικόνα είναι αυτή που μας προσγειώνει σε μια συγκεκριμένη πραγματικότητα καθώς το αποσπασματικό σπικάζ καταλαμβάνει τους χώρους προσπαθώντας να αρνηθεί τον ρόλο του ως επεξήγηση εικόνων.

Passengers was filmed in Nicopolis, a newly built shantytown area in the city of Thessaloniki, Greece and focuses on an immigrant community of Greek-Pontiac descent (originally from the coast of the Black Sea in Turkey) that came to the city from Kazakhstan in the beginning of the nineties.

The film begins with a static view of the area from above and follows a woman walking in the distance. It then concentrates on the stories narrated by the community about their experiences of exile within the Soviet Union, about coming to Greece and the difficulties they faced trying to set up a new life. Their stories are told as a voice-over juxtaposed over tracking shots of deserted derelict trains and of their neighbourhood streets.

The film uses documentary modes but it does not try to identify, classify, indexify or justify the existence and the spaces created by the community. It actually takes a lyrical reflexive tone that attempts to reveal the position of the maker and the impossibility of documenting all aspects of a perceived reality. The image is what grounds us to a specific reality while the fragmented voice-over populates the spaces and tries to deny its role as an explanation of images.

The city has very much influenced my artwork. Thessaloniki threw the entire tradition of art I had been brought up with into question! Here I found two traditions, or more, at war with each other, and artists trying to reconcile ideas of 'modern art' with a tradition of spirituality in painting inherited from

Byzantium. I was on the side of the **modernists** then, but have become more and more interested in the Byzantine tradition, and now see the Renaissance mode of depiction (including photography), as a parenthesis in a much longer evolution in spatial representation. I doubt I would have developed my current interest in 'anti-perspective' had I not come to Thessaloniki.

I like Thessaloniki as I like the people I meet. I like chatting with strangers about anything at all, about nothing in particular, and I find people here have a very nuanced politeness. There are a thousand ways of making wishes for example, and a highly developed subjunctive mood, which means in Thessaloniki you are living in a would-be world, an as-if world. Here reality is not taken at face value, but is just a point of departure. This I find very artistic as it is as if you were living in a world of potentiality, imagining new and better worlds.

Αικατερίνη Γεγησιάν /// Aikaterini Gegisian

Passengers, 13' 37" - stereo sound - DVD

Λήψη σε MiniDV στην Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, Μάιος 2007 / Shot in miniDV in Thessaloniki, Greece in May 2007

Σκηνοθεσία και Μοντάζ / Direction and Editing: Aikaterini Gegisian

Καλλιτεχνικός σύμβουλος / Creative Advisor: Rowan Geddis

Συντονιστής Παραγωγής / Production Manager: Yiorgos Mamoglou

Βοηθός Παραγωγής / Production Assistant: Stavros Doudouris

Έρευνα / Researchers: Sofia Dimitriadou, Anna Tepetidou

Με την υποστήριξη των / Funded by:

1st Thessaloniki Biennale of Contemporary Art

Watershed Media Centre, Bristol

Η παραγωγή της ταινίας έγινε στο πλαίσιο του Διεθνούς Εργαστηρίου Νέων Καλλιτεχνών (Μάιος 2007), ένα παράλληλο πρόγραμμα της 1ης Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης: "Ετεροτοπίες" /// The film was produced in the International Workshop for Young Artists (May 2007) a Parallel Program of the 1st Thessaloniki Biennale of Contemporary Art: "Heterotopias".

Με την ευγενική παραχώρηση των Kalfayan Galleries, Αθήνα – Θεσσαλονίκη.

Courtesy Kalfayan Galleries, Athens - Thessaloniki.

Αικατερίνη Γεγησιάν /// Aikaterini Gegisian

the day that left, 6' 30'' - stereo sound - DVD

Λήψη σε MiniDV στην Ελλάδα και το Ηνωμένο Βασίλειο, μεταξύ 2001 και 2002 / Shot in miniDV in Greece and UK between 2001 and 2002

Το φιλμ *the day that left* είναι το πρώτο κομμάτι μιας τριλογίας ταινιών, οι οποίες εξετάζουν πώς η ψηφιακή κύλιση των εικόνων επηρεάζει την αντίληψη και την αφήγηση. Μία σταθερή κάμερα εστιάζει σε δύο παράθυρα που βρίσκονται σε δύο διαφορετικές χώρες (στην Ελλάδα και στην Αγγλία) κατά τη διάρκεια μιας φθινοπωρινής μέρας. Ένα σπικάζ ενός γυναικείου χαρακτήρα εναλλάσσεται μεταξύ των δύο γλωσσών και μεταξύ διαφόρων υποκειμενικών θέσεων. Το τοπίο πέρα από το παράθυρο μεταβάλλεται σε σημείο αναφοράς που παραπέμπει σε άλλους χώρους και εμπειρίες. Η ταινία αναλύει το πώς η διαδικασία της παρατήρησης μπορεί δυνητικά να δημιουργήσει χώρους οι οποίοι αναφέρονται στο 'πραγματικό' αλλά όμως είναι 'τεχνητοί'. Το φιλμ βασίζεται σε αυτοβιογραφικά στοιχεία και αποτυπώνει την εμπειρία της διασποράς ως μια διαπραγμάτευση μεταξύ διαφορετικών τόπων.

the day that left is the first part of a trilogy of films that examines how the digital scrolling of images affects perception and narrative. A static camera frames two distinct windows, in two different countries (Greece and England) in the course of one autumn day. A voice-over of one female character alternates between the two languages and between different subjective positions. The landscape beyond the window becomes a reference that points to other spaces and experiences. The film explores how the process of observation may produce spaces that might refer to the 'real' but are nonetheless 'constructed'. The film is based on biographical experiences, capturing a moment of displacement that is expressed as the negotiation between places.

Σκηνοθεσία, Παραγωγή, Κάμερα, Μοντάζ και Ήχος / Direction, Production, Camera, Editing and Sound – Αικατερίνη Γεγησιάν / Aikaterini Gegisian

Με την ευγενική παραχώρηση των Kalfayan Galleries, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.
Courtesy Kalfayan Galleries, Athens-Thessaloniki.

Ganz Europa ist stark unter Druck. Lass uns jetzt nicht über Träume sprechen. In Griechenland kann man im Moment man kaum über die nächste Woche sprechen, geschweige denn darüber hinaus planen. Aber ich bin

optimistisch, seit Jahren versuche ich eigene und gemeinschaftliche Projekte parallel voran zu treiben.

**Für alle Menschen ist
das Leben in solchen
Krisenzeiten sehr
schwierig. Für einen
Künstler wiegt das
Ethisch-Moralische
doppelt.**

Juan delGado

Βέλη χωρίς Σώματα / Flèches Sans Corps

Video εγκατάσταση in situ, performance, 8', διαστάσεις μεταβλητές, Ισπανία / Μαρόκο
On-Site Video Installation, performance, 8', dimensions variable, Spain / Morocco, 2003

Οι εικόνες στο “*Flèches Sans Corps*” έχουν ελεγειακό ύφος καθώς το έργο εξερευνά την τραυματική εμπειρία που έχουν πολλοί “παράνομοι” μετανάστες μετά την εξαναγκαστική εγκατάλειψη της χώρας τους.

“Θέλω να δημιουργήσω έναν χώρο που να δημιουργεί ησυχία: είναι στη θάλασσα, εκεί που όλοι αντιμετωπίζουμε τα όνειρα και τις επιθυμίες μας...”. Καθημερινά ακούμε τις φρικαλεότητες που βιώνουν οι “παράνομοι” μετανάστες στα χέρια των λαθρέμπορων. Σε όλη την Ευρώπη, πολλοί άνθρωποι εξαπατώνται και πληρώνουν υπέρογκα ποσά για έρθουν στη Δύση με την υπόσχεση μιας καλής δουλειάς και μιας καλύτερης ζωής.

Η σημαντική διάσταση αυτής της δουλειάς είναι ο τρόπος με τον οποίο σχετίζεται το έργο με την προσωπική ευαισθησία του θεατή. Το νόημα προκύπτει από τη συμβιωτική συνάντηση μεταξύ κοινού και έργου, στην οποία ενσωματώνεται η εικόνα και ο περιβάλλοντας ήχος. Παρόλα αυτά, το κοινό αντιλαμβάνεται όχι μόνο μέσω αυτών που βλέπει ή ακούει αλλά και από την φυσική ανάμειξη με τον χώρο.

The images in *Flèches Sans Corps* emerge with an elegiac tone as the work explores the traumatic experience that many so-called ‘illegal’ immigrants face after having been forced to leave their homeland.

“I want to create a space that generates silence; it is by the sea, where we all confront our dreams and desires...” Every day we hear of the horrors ‘illegal’ immigrants endure at the hands of people-traffickers. Across Europe, many people are duped into paying huge sums of money to be smuggled to the West with the promise of a good job and a better life.

The important aspect of this work is the way in which it relates to the viewer’s own vulnerability. Meaning results from the symbiotic encounter between the audience and the work that incorporates image and surrounding sound. However understanding is achieved not only through what is seen or heard but also by the physical involvement with the space.

Μπορισλάβα Γεωργιτσέλη /// Borislava Georgitseli

Γέφυρες / Bridges

Εγκατάσταση, πανί, κλωστή, καφές / Installation, cloth, thread, coffee, 70 × 100cm, 2015

Αναμνήσεις, λόγια ψιθυριστά, φωτογραφίες θολές, ιστορίες προσωπικές, γράμματα ιερά... γέφυρες... Γέφυρες που ενώνουν το χθες με το σήμερα, το εκεί με το εδώ, τον έναν με τον άλλον... Που μας βοηθούν να συνεχίσουμε... Τί κρατήσαμε; Τί αφήσαμε πίσω μας; Τι θυσιάσαμε; Τι κερδίσαμε; Πώς σώζεται το παρελθόν...; Πώς κτίζεται το μέλλον...;

Remembrance bridges, whispering words, blurry photos, personal stories, sacred letters... Bridges... Bridges that connect the past with the present, there with here, one with another... They help us to continue... What have we kept? What have we left behind? What have we sacrificed? What have we gained? How the past survives...? How the future will be built...?

My passport says German, but what does it mean?

I rather not like to affirm national identity. It is a construction of governance.

Rather I would like to affirm or decompose identity and redefine it in its difference, not in fixed categories. To think about singularities that are always in relation to each other, affecting each others bodies and desires. These connections materialize in the precariousness of dependency.

Departing from that I'd like to think of what ,WE' have in common within being multiple „I“s in belonging to different worlds that are constantly arranged and re-defined.

Ingo Dünnebier

Das Schiff - Der Kurs I, 1996

Εκτύπωση Inkjet σε Dibond Αλουμινίου / Inkjet print on Aluminium Dibond, 165 x 110cm

Το πλοίο «El Greco» εγκαταλείπει το λιμάνι και το Θερμαϊκό. Για εμένα απεικονίζει τις έννοιες της λαχτάρας και του ονείρου. Η ίδια η διαδικασία της μακράς λήψης – μίας ώρας περίπου – και το μεγάλο φορμάτ μηχανής και φιλμ μεγέθους 18x24εκ. που χρησιμοποιήθηκαν, σύμφωνα με τη σημερινή οπτική των πραγμάτων, καθιστούν τη φωτογραφία ως το αποτέλεσμα μίας πράξης σχεδόν διαλογιστικής. Συν τω χρόνω όχι μόνο δεν έχασε τη σημασία της για μένα, αλλά κατά περιόδους αντιμετωπίζω τη φωτογραφία με άλλο μάτι. Σήμερα, υπό το πρίσμα της τεράστιας ροής προσφύγων, παίρνει πάλι νέα διάσταση. Η φωτογραφία παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1997 ως το κεντρικό κομμάτι της συμμετοχής μου στην έκθεση «Fernweh – Η ζωή είναι Αλλού» στη Γκαλερί FOKA. Αργότερα ήταν μέρος της έκθεσης «Transphotometaphores», η οποία περιόδευσε στην Ευρώπη από το 2000 μέχρι το 2004.

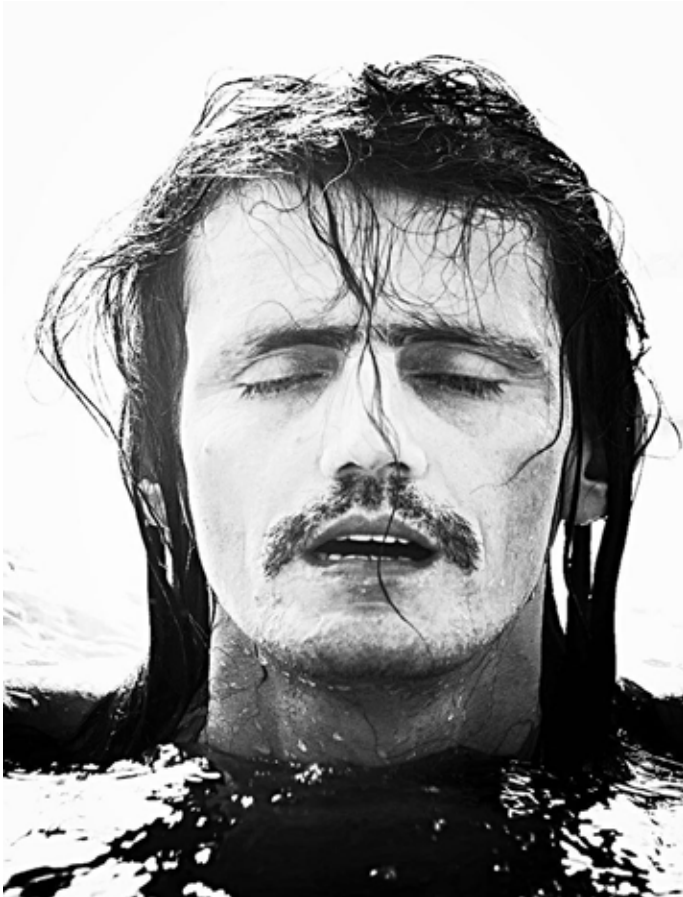
The “El Greco” is leaving the port and the Thermaic gulf. For me, the photograph embodies longing and yearning. The long exposure of almost an hour, the large scale camera and the 18x24cm film format that was used, could be seen from today’s perspective almost as an act of contemplation. As time passes, the photograph has not lost its meaning for me and has in fact acquired new meanings. Against the backdrop of today’s massive refugee crisis it has taken on a new dimension. This photograph, shot in 1996, was the centre-piece of my participation in the exhibition “Fernweh – Life is Elsewhere” at FOKA Gallery in Thessaloniki. It was later shown in “Transphotometaphores”, an exhibition which toured Europe between 2000 and 2004.

Morteza Jafari

Φωτογραφική εγκατάσταση, μεταβλητές διαστάσεις, 2010-2015

Photographic Installation, variable dimensions, 2010-2015

Η φωτογραφία και ο κινηματογράφος, η έβδομη τέχνη, είναι μια μεγάλη γλώσσα. Με αυτή τη γλώσσα μπορεί κανείς να μιλήσει πιο αποτελεσματικά στο μυαλό και την ψυχή του κοινού, βλέπεις και ακούς, μια άμεση αισθητηριακή εμπειρία. Είναι μια μεγάλη γλώσσα με την οποία μπορείς να μιλήσεις με τον κόσμο παντού.

Η κεντρική φωτογραφία της έκθεσης, τραβήχτηκε μέσα στη θάλασσα, στη Ελλάδα. Ήθελα να γυρίσω στο Ιράν. Αλλά ήταν αδύνατο. Αυτή η φωτογραφία τραβήχτηκε σε αυτή τη στιγμή της ζωής μου.

Photography and cinema, the art of moving images, has its own creative lexicon. Through this lexicon one can affectively reach the mind and soul of the audience, as sight and hearing inform a sensorial experience. Through its means one can communicate with the world everywhere.

The main photograph of the exhibition was shot from the sea, in Greece. I wanted to return to Iran. But it was not possible. This photograph was shot at that time of my life.

Berlin.

Born in Israel.

Αλέξανδρος Κακλαμάνος /// Alexandros Kaklamanos

A.Minor, Video, 3'30'', 2014/2015

«πότε θα ξεσηκωθούμε;» ...
όταν θα πάψουν και τ' αγάλματα να μας κοιτάνε
Χρήστος Κούκης

"when are we going to revolt?..."
"when even the statues will stop watching us
Christos Koukis

Woman With Talents, Georgia Kotretsos & Natasha Papadopoulou / Touda Bouanani

Women with Talents, Spring Cleaning

Performance, video documentation, 3'58", L'appartement22, Ραμπάτ, Μαρόκο, 2014 / Rabat, Morocco, 2014

To 2013, η Kotretsos ίδρυσε την κολεκτίβα Women With Talents (WWT) μαζί με την εικαστικό Νατάσα Παπαδοπούλου που μένει στην Αθήνα. Κατά τη διάρκεια της τελευταίας εβδομάδας της residence της στο Ραμπάτ (L'appartement22), η Kotretsos κάλεσε την Παπαδοπούλου και την Touda Bouanani να πραγματοποιήσουν την πρώτη πρωτοβουλία της κολεκτίβας. Το Spring Cleaning είναι μια δημόσια performance που η εικαστικός συνέλαβε αρχικά για την πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα. Η εκδοχή που παρουσιάστηκε στο Μαρόκο προσαρμόστηκε στο κέντρο της πόλης Ραμπάτ. Η performance αποτελεί ένα «διορθωτικό εγχείρημα» που αποσκοπεί να διαγράψει, να αφαιρέσει, να «καθαρίσει» και όχι να προσθέσει στην δημόσια σφαίρα. Είναι μια προσπάθεια επανασύστασης του χώρου και της επιφάνειας, μία ελπίδα «ανασκαφής» του πρόσφατου παρελθόντος αφαιρώντας την εξωτερική του επίστρωση: το κάλυμμα της βρωμιάς. Αυτό το κάλυμμα δεν είναι τίποτε άλλο από αυτό που οι άνθρωποι αφήνουν πίσω τους. Η βρωμιά είναι μια οδυνηρή ανάμνηση του παρερχόμενου χρόνου και η performance Spring Cleaning επιχειρεί να αποκαλύψει το υπόστρωμα του πιο πολιτικά φορτισμένου σημείου του κέντρου της Ραμπάτ, αυτό της Λεωφόρου Mohamed V από τις 9 έως τις 11 Ιανουαρίου του 2014.

In 2013, Kotretsos founded the collective Women With Talents (WWT) along with Athens based visual artist, Natasha Papadopoulou. During the final week of her residency at L'appartement22 in Rabat, Kotretsos invited Papadopoulou and Touda Bouanani to join her for the collective's first initiative. Spring Cleaning is a public performance first conceptualized for Syntagma Square (Constitution Square) in Athens. The version presented in Morocco was adapted to Rabat's city center. The performance is an editorial gesture that wishes to erase, to wipe off, to cleanse instead of adding to the public sphere. It is an effort to re-introduce space and surface, a hope to excavate the recent past by only removing its outermost layer: the veil of dirt. This veil is nothing but the traces civilians leave behind. Dirt is a poignant reminder of the passing of time and the Spring Cleaning performance attempted to unveil the dermis of the most politically charged site in the heart of Rabat, right on Mohamed V Avenue from 9 to 11 January 2014.

Right after the first democratic election in South Africa in 1994, upon our return to school, the music teacher would dedicate several classes on the South African anthem, «Nkosi Sikelel' iAfrika» («Lord Bless Africa» in Xhosa) originally composed as a hymn in 1897 by Enoch Sontonga, a Xhosa clergyman at a Methodist mission school near Johannesburg. The anthem was modified later in 1997 again. Well, that moment was very symbolic as a young student, since I consciously chose to surrender to another national identity. I remember having this discussion with my teacher at the time because it was a matter of making a decision. We all move, we relocate, for work or what not but the assumption of a national identity is required in any way. Therefore when one chooses to join the most collectively historic optimistic moment of a nation by singing its anthem – that person is either in or is out. I joined in the fun, and it enriched my life, while a new sense of belonging emerged when I sang “Nkosi Sikelel iAfrika” in Xhosa.

Nkosi sikelel' iAfrika

Maluphakanyis' uphondo lwayo

Yiva imithandazo yethu

Nkosi sikelela, Thina lusapho lwayo

Lord, bless Africa

May her horn rise high up

Hear Thou our prayers

And bless us.

Woman With Talents, Georgia Kotretsos & Natasha Papadopoulou / Touda Bouanani

Women With Talents, Spring Cleaning Performance, video documentation, 3'58", L'appartement22,
Ραμπάτ, Μαρόκο, 2014 / Rabat, Morocco, 2014

Atalya Laufer

OST; Research, Ακουστικός οδηγός πόλης / City Audio-guide, 35'35",
mp3 players

Ποιητικές παρατηρήσεις, αποσπασματικές αφηγήσεις, απατηλές οδηγίες ανακατεύονται σε μια ακουστική ξενάγηση, η οποία ανοίγει εναλλακτικούς δρόμους βίωσης της πόλης. Μπλεγμένα σε ένα σπικάζ, το οποίο ξεδιπλώνει παρελθοντικές και σημερινές ζωές Εβραίων της Θεσσαλονίκης, είναι δημοφιλή τραγούδια Ισραηλινά τραγούδια, βασισμένα σε αντίστοιχα Ελληνικά. Η αινιγματική αυτή μουσική επένδυση είναι άλλοτε οικεία και άλλοτε ανοίκει.

Η Ελληνική μουσική κατατάσσεται στο είδος της «Ανατολίτικης Μουσικής» (στα Εβραϊκά: Μιζραχί), η οποία έχει επιρροές από την Νότια Ευρώπη, την Βόρειο Αφρική και τον Αραβικό κόσμο. Η λέξη OST σημαίνει Ανατολή στα Γερμανικά και θυμίζει τη συντομογραφία της φράσης Original SoundTrack.

Το έργο OST; Research δημιουργήθηκε το 2014 στο πλαίσιο του Storefront Marketplace Thessaloniki.

Poetic observations, fragmented narratives and elusive instructions are intertwined into an audio tour that opens alternative ways of experiencing the city. Woven into the voice-over, which unfolds past and present lives of Jews in Thessaloniki, are popular Israeli songs, that are based on Greek songs. The puzzling soundtrack is at once familiar and alienating.

Greek music is classified under the genre "Eastern music" (Hebrew: Mizrahi) which combines elements from Southern Europe, North Africa and the Arab world. OST means East in German and recalls the abbreviation for Original SoundTrack.

OST; Research was created in 2014 in the framework of the Storefront Marketplace Thessaloniki.

Dorothee Mesander

Java

Mixed media εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, 2015
Mixed media installation, dimensions variable, 2015

Το έργο Java είναι μέρος ενός ευρύτερου project που ονομάζεται «Οικογενειακό Δέντρο». Χρησιμοποιώντας παλιές οικογενειακές φωτογραφίες και αντικείμενα, τα μετατρέπω σε κολάζ/mixed media και αναμνηστικά κουτιά. Η συγκεκριμένη εγκατάσταση αντικατοπτρίζει μέρος του αποικιακού παρελθόντος της Ολλανδίας στις «Ολλανδικές Ινδίες», έτσι όπως την βίωσαν οι παππούδες και η μητέρα μου κατά τη διάρκεια των ταξιδιών, της ζωής και του γυρισμού τους στην Ευρώπη. Οι έντονες νεανικές μνήμες της μητέρας μου όχι μόνο συνέχισαν να επηρεάζουν την ίδια σε όλη της την ζωή αλλά και εμένα ως 3η γενιά. Επαναπροσδιόρισαν τον εαυτό μου και κατέληξαν σε μια ανάγκη δημιουργικής έκφρασης αυτών των εμπειριών σε ένα μέρος της δουλειάς μου.

“Java” is part of my project called “Family Tree”. Using old family photos and objects, I transform them into collages/mixed media and memory boxes. This particular installation

is a reflection of a part of the colonial past of the Netherlands in the “Dutch Indies” as experienced during the life, travel and return to Europe of my grandparents and my mother. My mother’s deeply rooted memories of her youth have not only continued to influence her throughout the rest of her life, but also me as 3rd generation. They relocated myself resulting in a need to creatively express these experiences in a part of my work.

Φωτεινή-Σβετλάνα Μουζενίδου-Κουκτσιβίλι /// Fotini-Svetlana Mouzenidou-Kouktsisvili

Εγκατάσταση από ζωγραφισμένα πορσελάνινα πιάτα, διαστάσεις μεταβλητές, 1989-2014 / Installation with painted porcelain plates, various dimensions, 1989-2014

Φωτεινή-Σβεtlάνα Μουζενίδου-Κουκτσιβίλι /// Fotini-Svetlana Mouzenidou-Kouktsisvili

Εγκατάσταση από ζωγραφισμένα πορσελάνινα πιάτα, διαστάσεις μεταβλητές, 1989-2014 / Installation with painted porcelain plates, various dimensions, 1989-2014

Delaine Le Bas

Μήδεια / Medea, Performance, 2015, Gallery Kai Dikhas Berlin

Μοντέρνα Μάγισσα, Πορτρέτο της Delaine Le Bas από την Annette Hauschild, Hellerau Δρέσδη, 2015 /// Modern Witch, Portrait of Delaine Le Bas by Annette Hauschild, Hellerau Dresden, 2015

I would define myself as

Human Being

Artist

British

Romani

Gypsy

Migrant is a trick word as it seems neutral but in fact is used to describe desperate fugitives so as to deprive them of their rights as asylum-seekers. I do not feel like a migrant or even an immigrant in Thessaloniki, though of course I am still a 'foreigner' to many. I feel I belong here, that this is my city.

Delaine Le Bas

Μήδεια / Medea, Performance, 2015, Gallery Kai Dikhas Berlin

Μήδεια
Μια εικαστική ερμηνεία
της
Delaine Le Bas

Μία γυναίκα εγκλωβισμένη στον χρόνο.
Είναι αιχμάλωτη του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος.
Ζει με το παρελθόν και τις παραδόσεις του.
Αγωνίζεται να επιβιώσει στο παρόν.
Παντρεμένη, μία περιθωριοποιημένη
Παιδιά που, υπό άλλη οπτική, θεωρούνται κλεμμένα.
Είναι μαύρη –δαιμονική και είναι λευκοί- καλοί.
Ο παλιός τρόπος σκέψης είναι σήμερα ζωντανός και θα είναι και αύριο...
Τα παιδιά της μπορούν να «φύγουν»
Και το μέλλον τους μπορεί και να σωθεί εάν η μητέρα εξαφανιστεί...
Το παρελθόν, οι παραδόσεις του παρελθόντος κρατάνε την Μήδεια σε ένα μέρος
που την απομακρύνει από όλους.
Πιστεύει στους τρόπους του παρελθόντος και φαίνεται σαν να μην έχει θέση εκεί ή στο παρόν.
Αντιστέκεται στον χρόνο, αντιστέκεται στις συμβάσεις της κοινότητάς της και του ευρύτερου
κόσμου.
Εγκαταλείφθηκε για μια άλλη γυναίκα.
Η φωτιά θα την καταστρέψει.
Εξαγνισμός;
Βγαίνοντας από τις στάχτες σαν φοίνικας...
Η ιστορία της θα επαναληφτεί κατά τη διάρκεια του χρόνου.

Medea
An artistic interpretation
by
Delaine Le Bas

A woman trapped in time.
She is captive of her past, present, future.
She lives with the past and the traditions of this.
She fights to survive the present.
Married an 'outsider'
Children that are seen as 'stolen' from another view point.
She is black – evil and they are white – good.
The old ways of seeing things are alive today and will be tomorrow....
Her children can 'pass'
And their future may be saved if their mother disappears....
The ways of the past, the traditions of the past hold Medea in a place that have her
in a position that distances her from everyone.
She believes in the old ways and looks like she has no place there or in the present.
She defies time, she defies convention in her community and in the wider world.
She is left for another woman.
Fire will consume her.
Purification?
Rising like a phoenix from the ashes....
Her story will be repeated across time.

Damian Le Bas

Χάρτες και Χαρτογραφίες / Maps and Cartographies, Gallery Kai Dikahs Berlin

Παρεμβάσεις σε τυπωμένους χάρτες, 2015

Interventions on printed maps, 2015

Νέος Εμπορικός Μαγικός Χάρτης του Κόσμου των Γύφτων, μολύβι σε τυπωμένο χάρτη, 200x 100cm, 2008, Ιδιωτική /// New Commercial Magical Map Of The Gypsy World, pen on printed map, 200cm x 100cm, 2008, private Collection

Ο Damian έχει δουλέψει εκτεταμένα με χάρτες και χαρτογραφίες επεμβαίνοντας σε αυτά με σχέδια, ζωγραφική και κολάζ, μετατρέποντας περιγράμματα, όρια και σύνορα σε πρόσωπα και φιγούρες. Οι χάρτες του Damian εξερευνούν τα χαρακτηριστικά της κοινότητας των Γύφτων -ενός λαού χωρίς εθνικό κράτος- καθώς και τις ασταθείς εθνικές και εθνοτικές παραμέτρους που οφείλονται σε οικονομικές, πολιτικές και ένοπλες συγκρούσεις. Η δουλειά του αντικατοπτρίζει την πεποίθησή ότι οι άνθρωποι επιστρέφουν πίσω στη γη και η γη ανήκει σε όλους μας. Οι χάρτες εξετάζουν τις ιδεολογίες του εθνικισμού, του «ανήκειν», της ταυτότητας και συμβολίζουν ένα εν εξελίξει διάλογο σε σχέση με αυτά τα φαινόμενα.

In the past years Damian has worked extensively with maps and cartographies. These he subverts with his drawing, painting and collage style converting the contours, boundaries and border lines into faces and figures. Damian's maps explore the character of the Gypsy community -a people without a nation state- and the fluctuating condition of national and ethnic lines due to economic, political, territorial and armed conflicts. They explore his conviction that as human beings we all go back to the earth and the earth belongs to all of us. The maps question ideas of nationalism, belonging and identity and symbolise an ongoing conversation about these phenomena.

Damian & Delaine Le Bas

Safe European Home?, Gallery Kai Dikhas

Ένα συνεργατικό εικαστικό project των Damian Le Bas και Delaine Le Bas. Διαδραστική εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, 2010 έως σήμερα / Interactive Installation, dimensions variable, 2010 – Ongoing. A collaborative artist project by Damian Le Bas & Delaine Le Bas

Safe European Home? Κοινοβούλιο Βιέννης, Φωτογραφία του Damian James Le Bas, Φεστιβάλ Βιέννης, 2011
Safe European Home? Parliament Building Vienna, Photograph by Damian James Le Bas, Vienna Festival, 2011

«Οι Βρετανοί καλλιτέχνες Damian Le Bas και Delaine Le Bas δημιούργησαν την εγκατάσταση με τίτλο Safe European Home? στο δημόσιο χώρο (2010-σήμερα) για το Φεστιβάλ Βιέννης του 2011. Ο συγκεχυμένες εκφράσεις φόβου, επιθετικότητας, οικειότητας, ακινησίας και ελέγχου καθώς και η ανέγερση μίας εύθραυστης κατασκευής δίπλα από ένα στέρεο σύμβολο πολιτικής δύναμης, αποτελούν μία έντονη εικαστική κριτική για τον τρόπο με τον οποίο η σύγχρονη Ευρώπη επιλεκτικά προσφέρει φιλοξενία και στέγη σε κάποιους ενώ σε άλλους την αρνείτε, συμπεριλαμβανομένων των Ρομά. Η οπτική «γλώσσα» του Safe European Home? είναι άμεση και σχεδόν κυριολεκτική για να αφήσει περιθώρια αμφιβολίας.»

“The British artists Damian and Delaine Le Bas created this public art installation titled Safe European Home? (2010-present) for their contribution to the 2011 Vienna Festival. The mixed expressions of fear, aggression, intimacy, immobility, and vigilance, as well as the putting up of a fragile construction next to the solid symbol of political power, are an artistic indictment of the way in which, in contemporary Europe, home and shelter are offered selectively to some and denied to others, including Roma. The visual language of Safe European Home? Is direct and almost too explicit to allow any room to move.”

Πηγές / From: Homecoming at Witching Hour: The Securitization of the European Roma and the Reclaiming of Their Citizenship by Huub van Baar
We Roma: A Critical Reader in Contemporary Art
www.bak-utrecht.nl

Nach fünf Jahren Köln, eine tolle Stadt, und meiner umfangreichen und anstrengenden Diplomarbeit war es höchste Zeit wieder mal über den Tellerrand hinaus zu schauen. Die Aussichten in Deutschland waren relativ gesichert, aber auch ziemlich vorhersehbar. Und ich war

verliebt, **da war mir die Welt
sowieso zu klein.** Ich bin also nicht wegen des, im Jahre 1987 noch nicht existierenden, regen Kunstbetriebes gekommen.

Hilary Okwueze

Εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές, μικτά μέσα, 2002
Installation, variable dimensions, mixed media, 2002

Καθώς η τέχνη είναι ένα μέσο με το οποίο ο καλλιτέχνης εκφράζεται και επικοινωνεί, προσπάθησα να περάσω το μήνυμά μου, το όραμά μου στον κόσμο. Ζωγραφίζω πορträίτα και τοπία, αλλά εδώ εκθέτω ανάγλυφα. Μπορείτε να το δείτε και να το νιώσετε, για καλύτερη κατανόηση.

Οι τυφλοί διαβάζουν αγγίζοντας με τα χέρια τους, έτσι αυτού του είδους η τέχνη είναι πιο κοντά στη ζωή. Τα έργα αυτά τα έφτιαξα με άμμο και κομματάκια από σίδηρο και άλλα μέταλλα, μετά τα ανέμειξα με κόλλα πριν το τελικό φινιρίσμα.

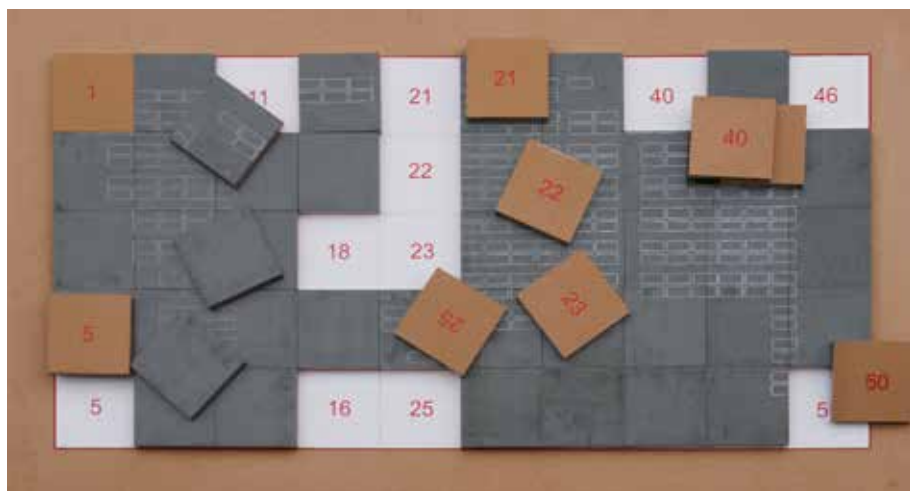
As art is a medium whereby the artist expresses or communicates, I tried to get my message, my vision across to people. I paint portraits and landscapes but here I am showing relief sculpture. You can see and feel it, for easy understanding.

The blind read by feeling with their hands, so this kind of work is closer to life. I made these works with sand or particles of iron or other metals, then mixed them with glue before the finishing.

Μαρίνα Παπαδάκη /// Marina Papadaki

Αμυγδαλέζα / Amygdaleza

Εγκατάσταση / Installation 98,5 cm x 1,77 cm, 2015

This is a loaded question, and one I am still trying to unveil for myself.

I grew up with a sense of freedom, I am fighting everyday to retain. Greece provided that sense of freedom, I got on my bicycle at the age of 4 and that was the end. There was no fear, it's the best gift one can have, to grow up without fear, feeling free. I will always treasure this. And South Africa set that idea of freedom in stone for me.

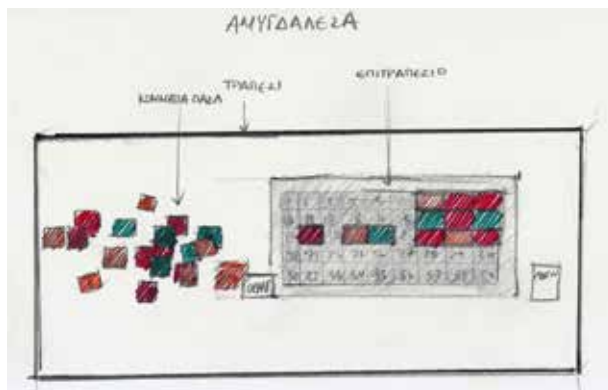
Μαρίνα Παπαδάκη /// Marina Papadaki

Αμυγδαλέζα / Amygdaleza

Εγκατάσταση / Installation 98,5 cm × 1,77 cm, 2015

“Η λογική του στρατοπέδου συγκέντρωσης είναι η απόλυτη εξουσία πάνω στην ίδια την ζωή των κρατουμένων, η αναγωγή της ζωής τους στη ‘γυμνή ζωή’ χωρίς δικαιώματα και ιδιαιτερότητες”

G.Agamben

«Η Αμυγδαλέζα είναι ένα από τα πιο σύγχρονα στρατόπεδα στην Ευρώπη. Και νομίζω ότι είναι εξαιρετικό»

Πρώην υπουργός Ν. Δένδιας

Ένα παιχνίδι. Ένα ασήμαντο αισθητηριακό ερέθισμα εξελίσσεται και “δημιουργεί” την κάτοψη ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης μεταναστών. Το διαδραστικό έργο «Amygdaleza» δίνει την δυνατότητα του διαλόγου ανάμεσα στον θεατή, το έργο τέχνης και τον καλλιτέχνη. Ο θεατής γίνεται μέτοχος στο έργο έτσι ώστε να του θυμίσει την συμμετοχή του, ηθελημένα ή άθελα, στα γεγονότα που συμβαίνουν γύρω του και επηρεάζουν εκείνο που ολόκληρη την κοινωνία καθώς αποτελεί κρίκος της αλυσίδας στην οποία ανήκει.

“The concentration camp is the space that is opened when the state of exception begins to become the rule. Its inhabitants are stripped of every political status and wholly reduced to “bare life”. ”

G. Agamben

“Amygdaleza is one of the most modern detention facilities in Europe. And I think it is outstanding.”

N. Dendias

A game. An insignificant sensory stimulus develops into the ground plan of a concentration camp for immigrants. The interactive work “Amygdaleza” enables the viewer, the work of art and the artist to converse with one another. The viewer partakes in the work of art so as to be reminded of their own involvement, whether willful or not, in the events taking place all around. Events which have an impact not only on the individual but also on the whole of the society, as we are all a link in the chain that binds us.

The interactive work “Amygdaleza” was prompted by the detention facility for illegal immigrants in Amygdaleza, Acharnai, Attica.

Ανδριάννα Πλαγκέτη /// Adriana Plageti

Χωρίς Τίτλο / Untitled

Ακρυλικά, σπρέι και μαρκαδόροι σε καμβά / Acrylic, spray and markers on canvas, 170 x 140 cm, 2015

Πάνω στην θεματική «Διασπορές» σε συνδυασμό με την προσωπική μου δουλειά επέλεξα να δημιουργήσω ένα έργο που να συνδυάζει μ' έναν αφηρημένο τρόπο την έννοια της συνύπαρξης σ' ένα χώρο, δύο ή και περισσότερων πολιτισμών είτε αυτό περικλείει τα ήθη και έθιμα τους, είτε είναι κοινωνικές και πολιτιστικές συνθήκες κ.ο.κ. Μέσα σε ένα μεταναστευτικό περιβάλλον όπως αυτό της Θεσσαλονίκης που αποτελεί ένα σταυροδρόμι διαπολιτισμικών ανταλλαγών, οι ιδέες μπορεί να παραμένουν αυτόνομες, να επικοινωνούν, να δέχονται επιρροές ή και αλλοιώσεις η μια με την άλλη. Παρόλα αυτά η επαφή αυτή, ανά τους αιώνες, υπήρξε καθοριστική ως προς την διαμόρφωση της σημερινής μας κουλτούρας..

On the theme of “Diasporas” combined with my personal work, I chose to create an abstract project that deals with the concept of coexistence of two or more cultures, whether it encompasses their traditions and customs, or their social and cultural conditions and etc. Within a migration environment, such as Thessaloniki, which is a crossroads of cultural exchange, the ideas may remain autonomous, communicate, accept influences or alterations with each other. However this contact, over the centuries, has been crucial for shaping modern culture.

Έλιο Σαμαρά /// Elio Samara

The passage

Γλυπτό, επαναχρησιμοποιημένο υλικό από καφάσια / Sculpture, reused crate material, 1,80 x 1,00 x 0,80 cm, 2015

Μέσα από την μορφή αλλά και το περιβάλλον του έργου, έχουμε την αίσθηση του περάσματος από μια κατάσταση σε μία άλλη. Το υλικό που προηγουμένως είχε απορριφθεί από την κοινωνία ως αναλώσιμο και άχρηστο επεξεργάζεται και ανασυντίθεται σε μια ρέουσα μορφή που προσπαθεί να αγκαλιάσει τον χώρο και να γίνει μέρος αυτού χωρίς να χάνει την ταυτότητα του.

Through the form and the environment of the artwork, we have the sensation of transition from one situation to another. Materials that have been rejected by society as perishables and useless, are processed and reformulated in a flowing form seeking to “embrace” the space by being part of it without losing their identity.

I came to Thessaloniki in 2008, I was forced to leave because of political issues and problems that I have had in Iran, so I had to immigrate and decided to settle in Thessaloniki.

....

The city has undoubtedly had a great impact on my artistic expression and representation. Freedom of expression in the works” is the greatest impact in my artistic expressions indeed.

....

When I arrived in Thessaloniki I expected to be able to continue my artistic work; hopefully I was lucky that I could do so. I kept doing it, but unfortunately the financial crisis in Greece made my work’s progress harder than before.

....

There is an infinite difference for an artist, **between Tehran and Thessaloniki**, in terms of financial resources and technical facilities, but I prefer to have freedom of expression in my works instead of having better technical facilities or financial resources.

....

I will presumably go to the United States. It’s more likely to migrate there.

....

Richard Whitlock

Το Λιμάνι, Βιντεοπροβολή, μεταβλητές διαστάσεις, 2015

The Port, Video projection, various dimensions, 2015

Το Λιμάνι είναι μια ‘κινούμενη εικόνα’ με γερανούς και καράβια στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και με περαστικούς που κάνουν τη βόλτα τους στη παραλία. Αποτελείται από πολλές φωτογραφίες και ταινίες που συνθέτουν μια σκηνή με αλλαγμένη προοπτική, που θυμίζει πιο πολύ πίνακα ζωγραφικής σε κίνηση παρά ταινία, με την κλασική έννοια. Δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος, και χρησιμοποιεί πολλές διαφορετικές ταχύτητες ταυτόχρονα, δημιουργώντας έτσι μια εικόνα όχι όπως θα την έβλεπε κανείς, αλλά όπως θα μπορούσε κανείς να τη θυμάται ή να τη φαντάζεται. Το έργο εφαρμόζεται ακριβώς στη βιτρίνα του Πολιτιστικού Κέντρου Βαβυλωνία και φαίνεται από μέσα κατά τη διάρκεια της ημέρας, και από έξω τη νύχτα.

Το Λιμάνι (The Port), is a ‘moving picture’ with cranes and ships in the port of Thessaloniki and people strolling along the quay. It is made up of many different films and photographs arranged in a flat projection – like a moving painting rather than a film. It employs, furthermore, multiple film-speeds simultaneously, creating a narrative on several parallel time-scales, not as it could ever have been seen in reality, but as it might be remembered or imagined. The work fits the street window of the Babylonia Centre precisely and can be seen from inside during the day and from outside during the night.

Richard Whitlock

Το Λιμάνι, Βιντεοπροβολή, μεταβλητές διαστάσεις, 2015
The Port, Video projection, various dimensions, 2015

I imagine my
future very blossom,
sweet 😊

Cannot imagine my
future, I create my
future.

Περσεφόνη Μύρτσου/Εύα Γιαννακοπούλου /// Persefoni Myrtsou/Eva Giannakopoulou

Οι Νύφες του Μάλτεπε / The Brides of Maltepe

Video, Μάλτεπε, Μπόντρουμ, Θεσσαλονίκη, Ιθάκη, 2015

Video, Maltepe, Bodrum, Thessaloniki, Ithaca, 2015

«Οι Νύφες του Μάλτεπε» επιχειρούν μια λεκτική καταγραφή σχέσεων και εξομολογήσεων που εκτυλίσσεται μεταξύ τεσσάρων οικογενειών στην Ελλάδα και την Τουρκία. Η Περσεφόνη και η Εύα, άμεσα εμπλεκόμενες συναισθηματικά με τους συνεντευξιαζόμενους, μοιράζουν τη ζωή τους μεταξύ τριών χωρών και οι ίδιες ως παρατηρήτριες επιχειρούν μια ενδοσκόπηση και εξέταση στερεοτυπικών και κυρίαρχων δομών με χιούμορ, ειρωνεία, νοσταλγία και γλυκόπικρη διάθεση.

“The Brides of Maltepe” seek to explore a verbal transcription of relationships and confessions evolving around four families in Greece and Turkey. Persefoni and Eva, directly involved in a sentimental way with the interviewees, share their lives between three countries and as observers they attempt an introspective process, examining with humor, irony, nostalgia and a bittersweet mood, stereotypical and prevailing structures.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΕΠΑΝΑΝΟΗΜΑΤΟΔΟΤΟΥΜΕΝΟ
THE ISLAND – RESIGNIFIED

Το “The island – resignified” ή “Το νησί επανανοηματοδοτούμενο” είναι ένα residential project που πραγματοποιήθηκε για πρώτη χρονιά στο τουριστικό κατάλυμα νείον στη Λευκάδα. Η μορφή (πρόγραμμα φιλοξενίας καλλιτεχνών) και ο τίτλος του φανερώνει πιθανά τις έννοιες βάσει των οποίων αναπτύχθηκε το project, κάποιες από τις οποίες είναι η μετακίνηση ως εικαστική πρακτική, ο νομαδισμός ως τρόπος ζωής και πολιτική στάση, οι μεταβλητές ταυτότητες των υποκειμένων, οι χαρτογραφήσεις και η σχεσιακότητα. Κατά την παραγωγή των επιμέρους projects, οι συμμετέχοντες ασχολήθηκαν με κάποιες από αυτές τις προβληματικές, επικεντρώνοντας το ενδιαφέρον τους σε τοπικά θέματα και ιδιαίτερα στοιχεία ή αναδεικνύοντας σημαντικά σύγχρονα ζητήματα, όπως ο ρόλος του διαδικτύου στην

καθημερινότητα. Το εγχείρημα καθεαυτό σχεδιάστηκε με στόχο να θέσει σε κίνηση πράγματα πολύ σταθερά, όπως το ίδιο το νησί της Λευκάδας και τον παγιωμένο-κοινό τρόπο που είναι αντιληπτό ιδίως κατά τη διάρκεια της τουριστικής σεζόν, τη λειτουργία του ξενώνα νείον και του δικού μου ρόλου σε αυτόν, το ενδιαφέρον και την ευαισθητοποίηση της τοπικής κοινότητας και κατ’ επέκταση του ελληνικού πληθυσμού για σύγχρονα θέματα πολιτισμού και κουλτούρας.

“The island – resignified” is a residential project realised for the first time this summer in the guesthouse ‘neion’ in the island of Lefkada. The notions that led to the development of this project can be conceived through its form and title. Mobility as an artistic practice, nomadism as way of life and political attitude, the diversity of the subjects’ identities, new cartographies and relational aesthetics are only some of the concepts that were considered and discussed during the residency and the workshops held at neion. The participants focused their research on local particularities or contributed with important contemporary discourses, such as the role of the internet in the everyday life. Stable situations, the island of Lefkada and the way it is perceived, especially during the touristic season, the function of ‘neion’ as guesthouse and my role in it were shaken and doubted by this project, as one of its aims amongst others is to stimulate the local community and the greek population with matters of contemporary culture and civilisation.

Ευτυχία Βουτυρά /// Eftychia Voutira

Europe's Refugees: the evolution of Europe's refugee problem

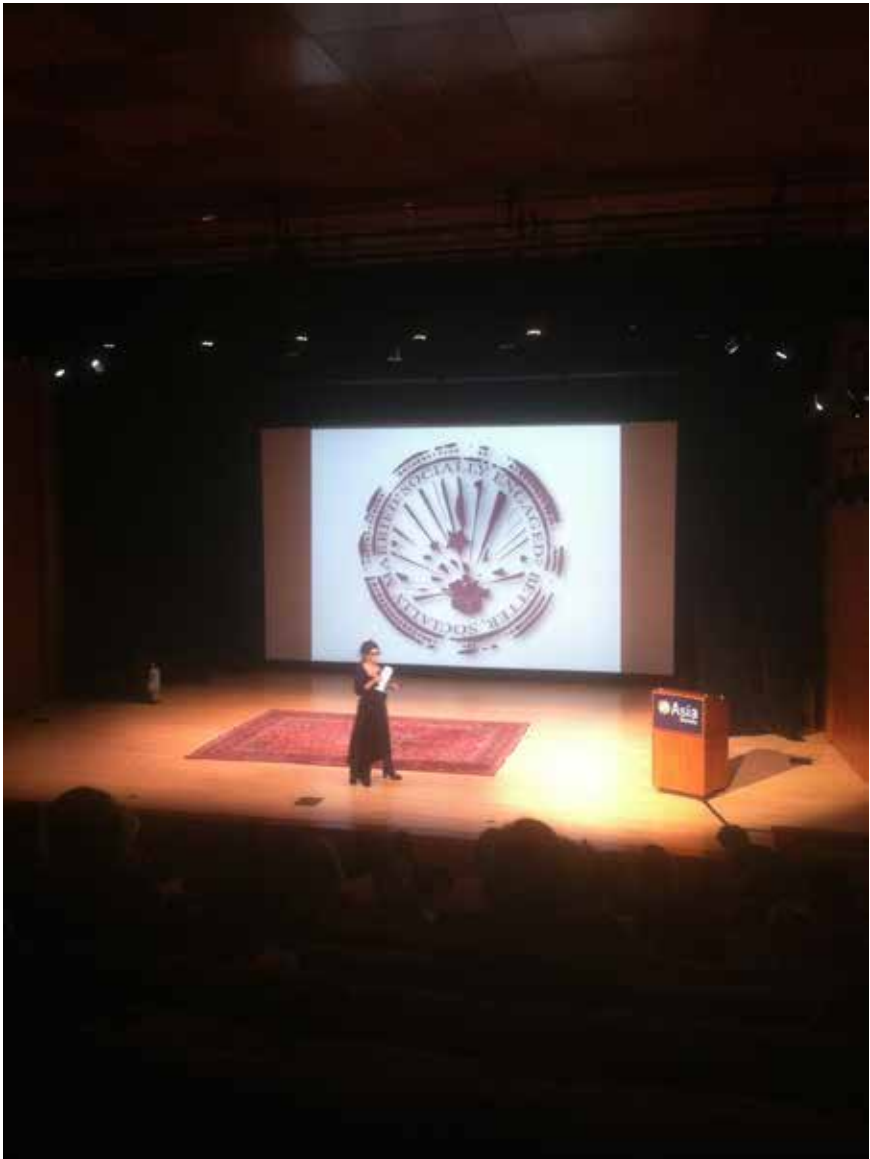
From the unwanted to the 'undesirables'

Refugees attempting to enter Europe from the East /// EPA/NAKE BATEV

Georgia Kotretsos

"Socially Engaged? Better, Socially Married!", Performative Lecture, 2014 – now

Georgia Kotretsos

*"Socially Engaged? Better, Socially Married!",
Performative Lecture, 2014 – now*

Η performance-ομιλία της Georgia Kotretsos ανακοινώνει ένα τολμηρό εγχείρημα από έναν ανώνυμο συνάδελφό της με τον τίτλο "Socially Engaged? Better, Socially Married!". Προτείνοντας γάμο σε έξυπνους και δημιουργικούς ανθρώπους, οι οποίοι επιθυμούν να ζήσουν, να εργαστούν και να κάνουν έρευνα στην Ελλάδα για μεγάλο χρονικό διάστημα, η Kotretsos παραθέτει εκ νέου με πνευματώδη τρόπο μια ανοιχτή πρόσκληση για αιτήσεις με σκοπό την έκδοση άδειας παραμονής. Πρόκειται για μια πρόταση σε πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης: ο γάμος θα πρέπει να είναι πέραν μίας συναλλαγής ελεύθερης βούλησης πραγματιστικού χαρακτήρα, θα πρέπει αντιθέτως να συμπεριλαμβάνει τις πολιτικές και πνευματικές ιδιότητες του εαυτού μας. Το project χρησιμοποιεί την ταυτότητα ως μέσο και τα δικαιώματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως κεφάλαιο.

Το "Socially Engaged? Better, Socially Married!" παρουσιάστηκε στο πλαίσιο του FIELD MEETING, Asia Contemporary Art Week, Asian Society, το οποίο επιμελήθηκαν οι Leeza Ahmady και Xin Wang, Νέα Υόρκη, ΗΠΑ και στο FIELD MEETING Take 2: An Afterthought, 56th Μπιενάλε της Βενετίας, επιμέλεια της Leeza Ahmady, Navy's Officer's Club Arsenale, Βενετία, Ιταλία. Η Τρίτη παρουσίαση του project γίνεται στις Διασπορές, 50ο Φεστιβάλ Δημητρίων, Θεσσαλονίκη.

Georgia Kotretsos's performance-talk announced a daring project by an anonymous colleague entitled Socially Engaged? Better, Socially Married! who is offering to marry intelligent, creative individuals who wish to live, work and do research in Greece for a long period of time, Kotretsos playfully recited an open call for applications; for visa purposes. This is a proposal to EU citizens as an editorial gesture: marriage should be more than a freely undertaken transaction, or simply grounded in the physical; it should encompass the civil and the intellectual attributes of ourselves. The project uses identity as a medium and EU rights as capital.

"Socially Engaged? Better, Socially Married!" has been performed at the FIELD MEETING, Asia Contemporary Art Week, Asian Society curated by Leeza Ahmady and Xin Wang, New York, USA and at FIELD MEETING Take 2: An Afterthought, 56th Venice Biennale, curated by Leeza Ahmady, Navy's Officer's Club Arsenale, Venice, Italy. The third presentation of the project is taking place at Diasporas, 50. Dimitria Festival, Thessaloniki.

Μαρία Σαρρή /// Maria Sarri

Ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα στην Ελευθερούπολη / Romeo & Juliet at Freeland

Ένα βίντεο καταγραφής μιας αληθινής ιστορίας. Ένας έρωτας ανεδαφικός μεταφορικά και κυριολεκτικά και η κοινή γνώμη. Η Ιουλιέτα και ο Ρωμαίος συναντήθηκαν στο facebook και ένας τρυφερός έρωτας γεννήθηκε. Τί γίνεται όμως όταν αυτός ο έρωτας έρχεται αντιμέτωπος με την πραγματικότητα; Είναι η απόσταση, η ηλικιακή και η εθνοτική διαφορά ανυπέρβλητα εμπόδια; Και η κριτική του κόσμου; Η συνέχεια στην έκθεση...

A documentary video of a real story. A metaphorically and literally virtual and platonic love affair and the public opinion. Romeo and Juliet met on facebook and an affectionate love was born. What is happening though when this love is confronted with the reality? Are the distance, the age and ethnic difference unsurpassed obstacles? To be continued at the exhibition...

Als ich direkt nach dem Studium hierher kam, hatte ich keine Erwartungen. Ich war ganz offen eine neue Kultur kennen zu lernen. Das Leben in Thessaloniki war Ende der 80er Jahre nicht dasselbe wie heute. Es war viel abenteuerlicher. Der kulturelle Unterschied zu Deutschland war sehr viel größer als er heute ist. Heute ist alles europäischer, was nicht schlechter ist, aber eben ganz anders, mit ganz anderen Abenteuern. Eine Kultur kennen zu lernen und sich darin langfristig wohl fühlen geht nicht ohne sich intensiv mit der Sprache auseinander zu setzen. Also

habe ich zwei Jahre an der Universität **Neugriechisch**
gelernt, 20 Stunden die Woche. Im
zweiten Jahr habe ich bereits freiberuflich als Fotograf gearbeitet.
Das lief gut von Anfang an. Künstlerisch ist in diesen ersten zwei-
drei Jahren bei mir so gut wie nichts gelaufen.

Moritz Pankok

Η σύγχρονη Τέχνη καλλιτεχνών Ρομά και Σίντι: Ταυτότητα, Πολυμορφία και Τέχνη
/ Contemporary Art of Sinti and Roma: Identity, Diversity and Art

Moritz Pankok

Η σύγχρονη Τέχνη καλλιτεχνών Ρομά και Σίντι: Ταυτότητα, Πολυμορφία και Τέχνη */ Contemporary Art of Sinti and Roma: Identity, Diversity and Art*

Τα τελευταία χρόνια η τέχνη για πολλούς Ρομά και Σίντι έχει εξελιχθεί σε ένα σημαντικό πεδίο διαλόγου για την ταυτότητά τους. Στο πλαίσιο μίας ιδιαίτερα ετερογενούς ομάδας ανθρώπων, η τέχνη οδήγησε και κατέγραψε τα επιτεύγματα ενός πανευρωπαϊκού κινήματος χειραφέτησης, διεκδικώντας και επανασχολιάζοντας την κουλτούρα Ρομανί και ανατρέποντας ρατσιστικά στερεότυπα. Ο Moritz Pankok, επιμελητής της γκαλερί σύγχρονης τέχνης Galerie Kai Dikhas στο Βερολίνο, μιλάει για την δουλειά και την εμπειρία του με πάνω από τριάντα καλλιτέχνες αυτής της μειονότητας.

In recent years art for many Roma and Sinti has become a prominent field for a vivid discourse about their identity. Within a specially heterogenetic group of people, art has driven and documented the achievements of a Europe-wide emancipation movement by reclaiming and reassessing Romany culture and subvert racist stereotypes. Moritz Pankok, curator of the first gallery for the contemporary art of Sinti and Roma, Galerie Kai Dikhas in Berlin, speaks about his work and experience working with more than thirty artists of the minority.

Annapurna Team / Satyananda Yoga

Έλληνες που κάνουν Yoga, Έλληνες Yogi / Greeks who do Yoga, Greek Yogis

Στα πλαίσια του φεστιβάλ Δημητρίων 2015 η Satyananda Yoga σε συνεργασία με την ομάδα Annapurna δηλώνουν την παρουσία τους, εισάγοντας το κοινό σε ένα ενημερωτικό project που έχει στόχο να παρουσιάσει πως βιώνουν οι Έλληνες στην εποχή μας την κουλτούρα της γογα.

Στόχος μας είναι να παρουσιάσουμε πως εντάσσει ο σύγχρονος Έλληνας την ινδουιστική φιλοσοφία στη δική του κουλτούρα και πως μια πανάρχαια, οικουμενική επιστήμη και φιλοσοφία γίνεται μέρος της καθημερινότητας των Ελλήνων και συμπορεύεται αρμονικά με ένα δυτικό τρόπο σκέψης.

Η γιόγκα στην καθημερινή μας ζωή, η παρουσία των Ελλήνων σε άσραμ της Ινδίας, το βίωμα συνολικά του ασκούμενου καταγράφονται και αποτυπώνονται τόσο σε βίντεο όσο και με τη διαδραστική διαδικασία της ζωντανής βιβλιοθήκης.

In the framework of the Dimitria Festival 2015, Satyananda Yoga in cooperation with Annapurna Team present themselves by introducing the audience to an informative project, which aims to present the way Greeks experience the culture of yoga today.

Our aim is to present how modern Greeks introduce the Hindu philosophy in their own culture and how an ancient, ecumenical science and philosophy becomes part of the everyday life of Greeks and joins hands with the Western way of thinking.

Yoga in our everyday life, the presence of Greeks in ashrams in India, the experience of the person exercising, are all situations documented and imprinted in video and will also be communicated to the audience through an interactive experience of the living library.

Ιωσήφ Βαένα /// Iosif Vaena

Πρόσφυγας στην ίδια σου τη χώρα: οι Εβραίοι που επέστρεψαν απο το Άουσβιτς στη Θεσσαλονίκη / Becoming refugee in your native land: the Jews who returned from Auschwitz to Salonica

Η προσφυγιά είναι μια παράξενη κατάσταση. Στην συζήτηση θα ανακαλύψουμε το πώς οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης – των οποίων η ιστορική παρουσία είναι τουλάχιστον 2100 χρόνων και πλειοψηφία ζει τουλάχιστον 520 χρόνια στην πόλη – κατέληξαν πρόσφυγες στην ίδια τους την πόλη μετά το Ολοκαύτωμα και το πώς σήμερα συνυπάρχει η αίσθηση του ιθαγενή και πρόσφυγα ταυτόχρονα.

The condition of being a refugee is a strange one. In our discussion we will discover how the Jews of Thessaloniki – whose historical presence is at least 2100 years old and whose majority has lived in the city for over 520 years – have ended up being refugees in their own city after the Holocaust, which brings into question today the sense of being simultaneously indigenous as well as a refugee.

Omar Berakdar

*Art here (τέχνη εδώ): η περίπτωση μιας συλλογικής εκτοπισμένων Σύριων
καλλιτεχνών στην Κωνσταντινούπολη / Art here: the case of a collective
of displaced Syrian artists in Istanbul*

Αυτή η μανητοσκοπημένη παρουσίαση θα εξερευνήσει τις εμπειρίες του arthereistanbul, ενός κέντρου τέχνης στόχος του οποίου είναι να παρέχει έναν δημιουργικό χώρο για εκτοπισμένους Σύριους καλλιτέχνες που αντιμετωπίζουν δυσκολίες λόγω της υποχρεωτικής αποχώρησης από την χώρα τους. Το εγχείρημα arthereistanbul δεν στοχεύει στην ανάδειξη της κατάστασης τους ως πρόσφυγες. Επικεντρώνεται κατά κύριο λόγο στην δημιουργία απαραίτητων δικτύων, γνώσης και μέσων για την δημιουργία ποιοτικής τέχνης καθώς και την διατήρηση αυτής της διαδικασίας. Το arthere θεωρεί αναγκαία αυτή τη διαδικασία κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου, ούτως ώστε να αναδειχθούν οι νέοι διασπορικοί καλλιτέχνες εν μέσω των κυμάτων της μαζικής μετανάστευσης των Σύριων.

The video presentation will explore the experience of arthereistanbul, which is an art centre aiming to provide a creative space for exiled Syrian artists in Turkey, who face difficulties resulting from their forced departure from their home country. The project arthereistanbul does not emphasise their status as refugees. It concentrates instead on developing the necessary networks, knowledge and means to create quality art and making this a sustainable process. arthere considers this highly necessary during this transition period in order to encourage the emergence of new diaspora artists within the wave of mass emigration of the Syrian people.

Hmmm, art scene. I found the term forced in both cases. In order to have a scene, there has to be a degree of transparency regarding its monetary mechanism. How is it sustained, how is it collectively sustained? Funds! How is the scene funded? At least for a portion of its actors, that monetary health has to be reflected and evident. When the resources are not transparent or assumed then the scene is just as fragile as a rumour. Unless, one publically acknowledges the sources that sustain the Greek art scene. It is important Greek artists acknowledge the domestic funds poured into their practices and how this factor secures the longevity of many careers. By covering the lack of a solid support mechanism by the public or private sector - we are covering up a major problem, we create anarchy in terms of merit, and we definitely are not thinking of a collective scene but only a center-stage. Let's begin special thanking those who deserve it. Then that gesture will be political – now is the best time to be political. It will only give this art scene integrity and a proper stage – an independent one.

The art scene in the U.K is variable because there is at this time not as much interest in Social and Political Art as there is across Europe, which is where I spend most of my time. The U.K being an island at one of the furthest points to the west of Europe has a much more detached position which it is resilient to change and also there is a lack of engagement with what is really happening across Europe at this time or what has happened in the previous decades leading to the current situations economically and politically.

This will be my first visit to Thessaloniki so it will be my first experience of the art scene there.

Σωτήρης Γάκος/Γιώργος Αδαμίδης /// Sotiris Gakos/Giorgos Adamidis

Εργαστήρι βιωματικού παιχνιδιού και δημιουργικής γραφής
/ Workshop of Experiential Games and Creative Writing

Αρκεί να εμπιστευτείς τον εαυτό σου, τότε θα δεις και τους άλλους...

Με αφορμή την αφήγηση μιας ιστορίας, μέσα από διαδραστικά παιχνίδια και ένα πείραμα γραφής γνωριζόμαστε, παίζουμε και επικοινωνούμε. Εκφράζουμε βιώματα, προσωπικές εμπειρίες και συναισθήματα και... ποιος ξέρει; Ίσως καταφέρουμε να δούμε μία διαφορετική όψη αυτού που αποκαλούμε ξένο.

Σχεδιασμός-Υλοποίηση: Σωτήρης Γάκος & Γιώργος Αδαμίδης

It is a matter of trusting yourself, then you will be able to see the others...

Taking the narration of a story as a starting point, through interactive games and a writing experiment, we get to know each other, we play, we communicate. We express personal experiences and emotions and... who knows? Maybe we will perceive a different side of the one we define as a stranger.

Planing-Realisation: Sotiris Gakos & Giorgos Adamidis

Juan delGado

Qisetna: Talking Syria

Ένα μη πολιτικό-κοινωνικό και πολιτιστικό project με στόχο την εμπλοκή Σύριων και ανθρώπων που σχετίζονται με την χώρα με σκοπό να μοιραστούν τις ιστορίες τους. Το project επιχειρεί να αναδείξει την ανθρώπινη διάσταση των καθημερινών Σύριων μέσω της σχέσης τους με τις τέχνες, τον πολιτισμό, τον αθλητισμό και τους τόπους.

A non-political social and cultural project aiming to engage Syrians and people with a connection to the country to share their stories. It provides a reminder of the humanity of ordinary Syrians through their relationship with arts, culture, sport and places.

Το πρώτο στάδιο του project ήταν η δημιουργία μιας μη-πολιτικής, δίγλωσσης διαδικτυακής πλατφόρμας ενσωμάτωσης, όπου Σύριοι νιώθουν ασφαλείς να μοιραστούν τις ιστορίες τους. Ο δεύτερος στόχος αυτού του blog είναι να παρέχει στο διεθνές κοινό μια οπτική για την Συρία, η οποία να στερείται επικεφαλίδων και τίτλων για τον πόλεμο. Συμπληρωματικά, το project ενθαρρύνει τους Σύριους να αναπτύξουν τις ικανότητες τους στην εξιστόρηση μέσω εργαστηρίων για έφηβους και ενήλικες. Τα αποτελέσματα των εργαστηρίων θα εκδοθούν στην ιστοσελίδα και αργότερα, καθώς εχόντων των πραγμάτων, σε ένα βιβλίο.

The first stage of the project was creating a non-political, bilingual and inclusive blog platform where Syrians feel safe to share their stories. A second aim of this blog is to provide international audiences with a perspective on Syria, which is lacking from headlines about the on-going war. Additionally, the project encourages Syrians develop their storytelling skills through workshops for youth and mentoring. The results of the workshop are to be published on the blog and hopefully later in a book.

Yara Haskiel

Tsakalos Blues, ταινία/film, 65'18'', 2014

“Δεν μιλήσαμε ποτέ για αυτό το θέμα. Έμεινε πάντα ένα ταμπού. Το τί συνέβη στα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν με ενδιέφερε ιδιαίτερα. Αυτό δεν ήταν δικό μου πρόβλημα.” Gabriel Haskiel

Η ταινία “Tsakalos Blues” σχετίζεται με την ελληνοεβραϊκή γερμανική ιστορία της οικογένειας μου. Αφηγείται την δική μου οπτική, αυτή της τρίτης γενιάς, γεννημένη και μεγαλωμένη στη Γερμανία μετά το Ολοκαύτωμα. Μέσω συζητήσεων με τον πατέρα μου, Gabriel, προσπαθώ να καταλάβω τί σημαίνει το να έχει κανείς μεγαλώσει άπατρης στην μεταπολεμική Γερμανία. Πώς αυτή η ασαφής εμπειρία υποκειμενοποιείται και μεταφέρεται μεταξύ των γενεών μας; Η ταινία εξελίσσεται κατά τη διάρκεια πολλών χρόνων και διάφορων συνομιλιών μεταξύ εμού και του πατέρα μου Gabriel. Επανεξετάσαμε μαζί μέρη στενά σχετιζόμενα με την ιστορία της οικογένειας μας: το Μόναχο, τη Θεσσαλονίκη, τη Χάιφα και το Εϊλάτ. Η ταινία “Tsakalos Blues” αποπειράται να αποδώσει τις διαφορετικές εμπειρίες και χροιές του λόγου που αντικατοπτρίζονται στις υβριδικές και αντιθετικές κατασκευές της ταυτότητας μας και οι οποίες παραμένουν αόρατες και ανούσιες εν μέσω των ιστορικών ηγεμονικών διαλόγων.

“We have never talked about this topic. It always remained a taboo. What has happened in the concentration camps never really interested me. That was none of my problems.” Gabriel Haskiel

Tsakalos Blues is a film about my jewish-greek german family history. It is told from my perspective of a 3rd generation being born and raised in Germany after the Shoah. In conversations with my father Gabriel I am trying to understand what it meant to grow up in post-war Germany as a stateless person. How is this unarticulated experience subjectified and mediated between our generations? The film develops along years of conversations between my father Gabriel and myself. Together we revisited places closely linked to our family history: Munich, Salonica, Haifa and Eilat. Tsakalos Blues tries to render visible the different experiences and modalities of speech that are reflected in our hybrid and contradicting identity constructions and that remain invisible and insignificant within the hegemonial discourses on history.

Yara Haskiel

Tsakalos Blues, ταινία/film, 65'18'', 2014

The sea links Thessaloniki with Liverpool, but the Thermaikos is more varied and more beautiful than the Mersey. It changes colour every hour – greys, olive-greens with flecks of lavender and sapphire, aquamarines, whites – and its waves express all moods but mainly a restlessness, a changeability. Thessaloniki was for me another world – much more than the other places I had lived in. Berlin, Vancouver, Montpellier, Paris, Munich all partook of a similar culture – but in Thessaloniki I could take nothing for granted, nothing was sure.

Mein Geburtsort ist die **Goethe Allee**, genau gegenüber dem Eingang der Schiller Universität in Jena. Außerdem war ich schon ausgewachsen, als ich nach Griechenland kam. Das heißt aber nicht, dass ich nicht durch die vielen Jahre Griechenland sehr stark bastardiert bin. Das Wort benutze es seit vielen Jahren, wenn mich jemand fragt. Der Begriff der Mutation kommt diesem Vorgang auch sehr nah, ihm fehlt aber die gesellschaftlich-soziale Dimension komplett. Da die deutsche Identität sicher nicht mehr die alte, ursprüngliche ist und andererseits mir die Sicherheit der griechischen Geburt abgeht und kann ich mich auch nicht wirklich als Grieche fühlen. Aber Griechenland ist ein starkes Mutagen. Die weitgehend unbestimmte **Mischform** trifft den Nagel auf den Kopf und ich fühle mich auch ganz wohl dabei.

Morteza Jafari

Τα όνειρα της Δημοκρατίας, ταινία, 25', 2013

Dreaming of Democracy, film, 25', 2013

«Ένα απελπισμένο ταξίδι, στην καρδιά της Θεσσαλονίκης»: Έξι Ιρανοί, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, φεύγουν από τη χώρα τους και ξεκινούν ένα ταξίδι ζωής. Η Ευρώπη μπορεί να τους δώσει μια διαφορετική ζωή. Μπορεί να τους δώσει ανθρώπινα δικαιώματα. Υποχρεωτική στάση, η Ελλάδα. Εκεί, συναντώνται, φυλακίζονται και καταλαβαίνουν ότι η «δημοκρατία» δεν είναι αυτό που φαντάζονταν. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να φύγουν από τη χώρα, ζώντας στο έπακρο την κάθε τους στιγμή στη χώρα. Έτσι, προσπαθούν να γίνουν ένα με την πόλη, να ζήσουν την «ελληνική δημοκρατία».

“A desperate journey, in the heart of Thessaloniki”: Seven Iranians, each one for his own personal reasons, leave their homeland and embark on a journey of life. Europe can provide them a different life. It can provide them human rights. Obligatory stop, Greece. There, they met each other, they get imprisoned and they understand that “democracy” isn’t what they imagined. They try by all means to flee the country, living in the fullest every lasting moment still here. Thessaloniki is their new homeland for now. So, they try to become one with the city, to live the “greek democracy”.

Πηγή του αγγλικού κειμένου / Source of the English text: letterboxd.com/film/dreaming-of-democracy.

Αποστόλης Κεσίδης /// Apostolis Kesidis

Ελλάδα-Ειδωμένη – Στα σύνορα της απόγνωσης

/ Greece-Idomeni – On the borders of despair

Εικόνες από την Ειδωμένη, στα σύνορα Ελλάδας-ΠΓΔΜ προσφέροντας ανθρωπιστική βοήθεια στους Σύριους πρόσφυγες πολέμου, και όχι μόνο, που καταφθάνουν καθημερινά. Περίπου 2000 ανά 24ώρο προσπαθούν να περάσουν τα σύνορα με κατεύθυνση τις χώρες της Κεντρικής και Βόρειας Ευρώπης. Έχουν καταλήξει στην Ειδωμένη έχοντας βιώσει κάθε μορφής αισχροκέρδειας ξεκινώντας από τα υπέρογκα ποσά που έχουν πληρώσει για τη μεταφορά τους ως τα σύνορα (ταξί που χρεώνουν 150 ευρώ το άτομο Θεσσαλονίκη – Ειδωμένη) μέχρι τις καντίνες που είναι αραγμένες εκεί και πουλάνε σάντουιτς με 4 ευρώ. Οι πρόσφυγες περιμένουν με τις οικογένειες τους σε απάνθρωπες συνθήκες μπλοκαρισμένοι στα σύνορα για ώρες. Ανθρωπιστική βοήθεια και εθελοντές από τη Θεσσαλονίκη και τις γύρω περιοχές καταφθάνουν καθημερινά παρέχοντας ρουχισμό, τρόφιμα και πρώτες βοήθειες. Οι αστυνομικές δυνάμεις της ΠΓΔΜ έχουν το ελεύθερο να απαγορεύσουν τη διέλευση ακόμη και με χρήση όπλων.

Images from Idomeni, on the borders between Greece and FYROM offering humanitarian help to Syrian and other refugees, that arrive daily. Approximately 2000 every 24 hours are trying to cross the borders and continue their journey towards Central and Northern Europe. They have ended up in Idomeni after having experienced any kind of extortion, just to mention the humongous amounts of money they have to pay to get to the border (taxi charge 150 Euros per person to take them from Thessaloniki to Idomeni) and the catering trucks offering sandwiches for 4 Euros. The refugees blocked, are waiting under cruel conditions for hours with their families to cross the border. Humanitarian organisations and volunteers are arriving daily from Thessaloniki and the neighbouring areas to provide food, clothes and first aid. The police force of FYROM are allowed to deny access anytime even by using armed means.

Aysegul Koc

*Μεταναστευτικές ροές και ψηφιακές τεχνολογίες
/ Migratory flows and digital technologies*

Οι ψηφιακές τεχνολογίες σχετίζονται στενά με την μετανάστευση. Από μηχανισμούς παρακολούθησης στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες που συνδέουν τις επισφαλείς ζωές των μεταναστών με τους αγαπημένους τους, η τεχνολογία παίζει ρόλο ως προς το πώς δρούμε και αλληλεπιδρούμε σε σχέση με τις ανθρώπινες ροές. Αυτή η παρουσίαση εστιάζει στον τρόπο με τον οποίο οι ψηφιακές τεχνολογίες εξυπηρετούν την κατανόηση της μεταναστευτικής εμπειρίας και υπονομεύουν πρότυπα που επιφανειακά εξυπηρετούν τον κυρίαρχο πολιτισμό.

Digital technologies have much to do with migration. From surveillance mechanisms to electronic communication that ties the precarious lives of migrants to their loved ones, technology plays a role in how we act and interact with respect to human flows. This presentation focuses on how digital technologies serve to better understand the migrant experience and subvert certain paradigms that on the surface serve dominant culture.

Μιλώντας για τη Μέση Ανατολή τον 21ο αιώνα: ερμηνείες και παρερμηνείες
/ Speaking about the Middle East in the 21st century: interpretations and
misinterpretations

Εκατό περίπου χρόνια μετά την δημιουργία της σύγχρονης Μέσης Ανατολής οι ενδείξεις για το μέλλον αυτής της γειτονικής μας περιοχής είναι μάλλον αποθαρρυντικές: πρωτοφανείς εμφύλιες συγκρούσεις, αποσαθρωμένα κράτη, ακραίες ομάδες που υμνούν το μίσος και τη βία, εκατομμύρια εκτοπισμένοι. Ακόμη χειρότερα, στην προσπάθειά μας να εξηγήσουμε τι συμβαίνει συχνά τελούμε υπό την ομηρία στερεοτυπικών αφηγήσεων για τους Άραβες και το Ισλάμ, οι οποίες μάλλον συγχέουν παρά διαφωτίζουν. Έχοντας ως αφετηρία την προσωπική βιωματική εμπειρία και την ιστορική ανάγνωση, θα επιχειρηθεί μια επαναπροσέγγιση των αφηγήσεων αυτών, σε συνάρτηση με μία ερμηνεία των παραμέτρων των κρίσεων και των δεδομένων τους.

Approximately hundred years after the creation of the modern Middle East, the signs for the future of this neighbouring region seem to be discouraging: unprecedented civil conflicts, disintegrated countries, extremist groups that praise hatred and violence, millions of displaced people. In our attempt to explain what is going on, we often trap ourselves in stereotypical narrations about the Arabs and Islam, which actually confuse rather than clarify the issue. Having as a point of departure the personal lived experience as well as the historical outlook, the presentation will seek to redefine these narratives in conjunction with an interpretation of the parameters defining these crises and their facts.

Ευτέρπη Λάμπρου /// Efterpi Lamprou

Η εξέλιξη της αγγλικής γλώσσας από τον 5ο αι. μέχρι σήμερα

/ Tracing the English language from the 5th century until today

Η αγγλική γλώσσα, στην πρωταρχική της μορφή, εμφανίστηκε στο νησί Britannia στο πρώτο μισό του 5ου αιώνα. Στα χρόνια που ακολούθησαν, λόγω των συνεχών επιδρομών και εισβολών που δεχόταν το νησί από άλλους λαούς, η γλώσσα γνώρισε αλλαγές τόσο σε λεξιλογικό όσο και σε γραμματικό-συντακτικό επίπεδο (Old English, Middle English, Early Modern English, Modern English). Σήμερα χαρακτηρίζεται από πολλούς ως η πρώτη παγκόσμια γλώσσα καθώς κατέχει κυρίαρχη θέση ως διεθνής γλώσσα σε πολλούς τομείς, όπως την επιστήμη, την πολιτική, τη διπλωματία, τους υπολογιστές κ.ά. Αποτελεί επίσης μία από τις 6 επίσημες γλώσσες του ΟΗΕ και μία από τις 28 επίσημες γλώσσες της Ε.Ε., όπου κατέχει τη δεύτερη θέση ως μητρική (γλώσσα) και την πρώτη ως δεύτερη γλώσσα.

The English language, in its primary form, was brought to the island Britannia in the first half of the fifth century AD. In time, because of the invasions carried out on the island by other people, the language has been through great changes in vocabulary, grammar and syntax, as well (Old English, Middle English, Early Modern English, Modern English). Nowadays, it is considered to be the first world language as it dominates in many sectors, such as science, politics, diplomacy, computers etc. It's also one of the six official languages of UNO (United Nations Organization) and one of the twenty-eight languages in the European Union; it ranks first as second language and second as mother tongue.

Sancar Sönmez

Η θέση της Τουρκικής γλώσσας στη γλωσσολογία και η σχέση της με άλλες γλώσσες: η Τουρκική και οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες / The place of Turkish language in linguistics and its relation to other languages: Turkish and the indo-european languages

Η παρουσίαση θα ξεκινήσει με μια εισαγωγή για το πώς ταξινομούνται οι γλώσσες μορφολογικά και ποιές είναι οι μεταξύ τους συγγένειες. Θα γίνει μια αναφορά στην Ελληνική γλώσσα και στη σύγκριση της με την Τουρκική. Τέλος θα αναφερθούν τα γενικά χαρακτηριστικά της Τουρκικής ως μια Αλταϊκή γλώσσα και θα διευκρινιστούν με παραδείγματα.

The presentation will introduce a classification of languages from a morphological perspective and will focus on propinquities among them. There will be a specific reference to the Greek language in relation to Turkish. Finally the general characteristics

Ξένος-Ανοίκειος-Φιλοξενούμενος-Άγνωστος / Stranger-Unfamiliar-Guest-Unknown
Θεατρικό Εργαστήρι στο μάθημα Θεάτρου / Theatre Workshop during the Theatre Class open to public

Ποιος ορίζεται ως ξένος; Πώς και γιατί παίρνει κάποιος αυτήν την ταυτότητα; Ποιος καλείται ξένος και από ποιους; Χρησιμοποιώντας θεατρικά εργαλεία, διερευνούμε την έννοια του διαφορετικού ανθρώπου που βρίσκεται κοντά μας και την κατάσταση του «αγνώστου» που εν δυνάμει θα μπορούσε να βρεθεί ο καθένας από εμάς. Ο «φιλοξενούμενος» και ο «οικοδεσπότης» είναι ρόλοι που όλοι έχουμε παίξει. Μέσα από αυτούς, παρατηρούμε το ανοίκειο που έλκει και απωθεί, που εντυπωσιάζει και τρομάζει. Σε αυτό το εργαστήρι συμμετέχουμε ενεργά, αλληλεπιδρούμε, και συνπορευόμαστε σε μια απόπειρα προσέγγισης του Άλλου μέσα από τον Εαυτό: του ξένου (ανά)μεσά μας...

Who is defined as a stranger? How and why someone obtains this identity? Who is called the “stranger” and by whom? Using theatrical tools, we explore the notion of being different among others and the condition of being unknown, a position any of us could potentially find ourselves in. The “guest” and the “host” are two roles that all of us have played in our lives. Through these roles we observe the “unfamiliar” which causes curiosity and repulsion, admiration and fear at the same time. In this workshop everyone actively participates, interacts and wanders with the others in an attempt to approach the Other through the Self: the stranger among/inside us...

Μαρία Τσαντσάνογλου /// Maria Tsantsanoglou

Μέτοικοι καλλιτέχνες: εντάξεις και απεντάξεις

/ Metic artists: inclusions and exclusions

Στην περίπλοκη και διακλαδούμενη ιστορία των μοντέρνων καιρών, δεν είναι καθόλου εύκολο να ομαδοποιήσει κανείς τις μετακινήσεις καλλιτεχνών. Για όποιους λόγους γίνονται, ευκολότερους ή δυσκολότερους, η κίνηση, η μετακίνηση, η κινητικότητα είναι ένα χαρακτηριστικό της σύγχρονης καλλιτεχνικής δημιουργίας. Υπό αυτή την έννοια, στους προσδιορισμούς που σχετίζονται με την σύγχρονη εικαστική δημιουργία η οποιαδήποτε αναφορά στην «εθνική τέχνη» είναι πολύ συγκεχυμένη ενώ η αναφορά σε μια «εθνική πολιτική για τη σύγχρονη τέχνη» κρίνεται αναγκαία.

Within the complex and ramified history of modern times, it is not easy to group artists' migrations. For whatever reasons they take place, simpler or more complex ones, movement, displacement and mobility are all hallmarks of contemporary art creation. Under this notion, definitions that relate to contemporary artistic practice, or any direct reference to a "national art" is very vague, whereas a reference to a "national policy about contemporary art" is considered necessary.

Άκης Γαβριλίδης /// Akis Gavriilidis

*Πώς το πλήθος έφερε την πρώτη πραγματική απελευθέρωση της Μακεδονίας
(από τα σύνορά της) / How the multitude achieved the first real liberation
of Macedonia (from its borders)*

Κατά τα τελευταία 20 χρόνια, η Δημοκρατία της Μακεδονίας αναφερόταν στις ειδήσεις μόνο σε σχέση με εθνικιστικές ή εθνοτικές αντιπαραθέσεις, όπως οι γελοίοι καυγάδες με την Ελλάδα για το ποιος είναι γνήσιος απόγονος του Μεγάλου (σφαγέα) Αλεξάνδρου. Τα σύνορα μεταξύ των δύο χωρών ήταν αυστηρά κλεισμένα και ελάχιστη κυκλοφορία υπήρχε απ' τη μια προς την άλλη πλευρά, τόσο υλικά όσο και –κυρίως– συμβολικά.

Αυτό το αόρατο τείχος που χώριζε τις δύο περιοχές σαρώθηκε το Σεπτέμβριο του 15, από ένα κύμα που μας ήρθε από τα απόνερα των αραβικών ανοίξεων: τους χιλιάδες πρόσφυγες που έρχονταν από τη Μέση Ανατολή και πήγαιναν προς τη βορειοδυτική Ευρώπη.

Οι άνθρωποι αυτοί μας έδειξαν μία άλλη σύλληψη και μία άλλη πρακτική της ελευθερίας: όχι την εγκατάσταση, αλλά τη μετακίνηση. Όχι την ίδρυση προστατευμένων και καθαρών κρατών, αλλά την ανάμιξη και τη διάβασή τους.

Έτσι, επέφεραν την πρώτη άξια του ονόματός της απελευθέρωση της Μακεδονίας: έστω προσωρινά, την απελευθέρωσαν από τα σύνορά της.

Ελπίζω να μπορέσουμε να τους ευχαριστήσουμε μια μέρα γι' αυτό το δώρο.

For the past 20 years, the Republic of Macedonia was mentioned in the news only due to nationalist or ethnic conflicts, such as the stupid quarrels with Greece for the title of the genuine descendant of Alexander the "Great" (murderer). borders between the two countries had been strictly closed, and movement across them –both physical and mental– severely limited.

This invisible human-tight wall separating the two territories was brought down and swept away in September 2015, by a wave that arrived to us coming from the tsunami of the Arabian springs: the thousands of refugees from the Middle East on their way to North-Western Europe. These people taught us a new practical conception for exercising freedom: moving, not sedentarization. Not founding pure and protected nation-states, but mixity and crossing.

So they produced the first real liberation in of Macedonia: albeit temporarily, they liberated it from its borders.

I hope we will be able to thank them for this enriching gift some day.

Άγνωστες Πηγές Εικόνων, με την ευγενική παραχώρηση των καλλιτεχνών /
Unknown Image Sources, Courtesy of the Artists

My identity does not change once I have finished an exhibition or discussion panel. The “flow” is part of all the pieces that make me as a whole human being and allowing all of this to be present in the works I make. These works take many forms and cover issues of identity and gender for example so are often multi faceted. The institutional structures that exist are still highly racist in their infrastructures even though they lead people to believe otherwise. Diversity across Ethnicity, sexuality, religion etc etc is still underrepresented and is still predominantly a ‘white western male’ domain. Other ways of seeing and making are still not that visible in mainstream culture and the institutions that show arts in general.

Ανδριάννα Πλαγκέτη /// Adriana Plageti

Η Αντριάννα Πλαγκέτη γεννήθηκε στην Λευκωσία της Κύπρου, το 1991. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τέχνών του ΑΠΘ. Έχει λάβει μέρος σε εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό χρησιμοποιώντας διάφορα υλικά, μέσα και διαστάσεις.

Ομαδικές Εκθέσεις

- 2012- Μουσείο Λιθογραφίας, Sundby Gard - Στοκχόλμη, Σουηδία
- 2013- 1η Μπιενάλε Ελλήνων Σπουδαστών Χαρακτικής για Ex Libris, Κρήτη
- 2013- «Έκθεση Λιθογραφίας», Βαφοπούλειο Πνευματικό Κέντρο, Θεσσαλονίκη
- 2014- «Κύπριοι νέοι δημιουργοί», Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών, Θεσσαλονίκη
- 2014- «Το δικό μας(;) Βυζάντιο», Βυζαντινό Μουσείο, Θεσσαλονίκη
- 2014- 7η Μπιενάλε των Φοιτητών των Σχολών Καλών Τεχνών Ελλάδος, Αθήνα
- 2015- «Διά-Logo», Gallery512, Πτολεμαΐδα
- 2015- «Ωδή στη Θάλασσα», Αρχαιολογικό Μουσείο Πειραιά, Αθήνα

Adriana Plageti was born 1991 in Nicosia, Cyprus 2015. Graduated from School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki. She has participated in group exhibitions in Greece and abroad using various materials and dimensions

Group Exhibitions

- 2012- Lithography Museum, Sundby Gard - Stockholm, Sweden
- 2013- "Lithography Exhibition" Vafopoulou Cultural Center, Thessaloniki
- 2013- 1st Greek Student Printmaking Biennial for Ex-Libris, Crete
- 2014- "Cypriot young artists" Teloglion Foundation, Thessaloniki
- 2014- "Ours (?) Byzantium", Byzantine Museum, Thessaloniki
- 2014- 7th Biennale of Greece's Schools of Fine Arts, Athens
- 2015- "Dia-Logo", Gallery512, Ptolemaida
- 2015- "Ode to the Sea", Archaeological Museum of Piraeus, Athens

Έλιο Σαμαρά /// Elio Samara

Ο Έλιο Σαμαρά γεννήθηκε στην Κορυτσά της Αλβανίας το 1989. Το 2003 βρέθηκε στην Αθήνα στην οποία μεγάλωσε, από το 2010 είναι φοιτητής στην Σχολή Καλών Τεχνών στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο. Έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις σε όλη την Ελλάδα μερικές από αυτές είναι το INSPIRE FESTIVAL του ΜΜΣΤ το 2015, η έκθεση “To the point” στον χώρο Αγγέλων Βήμα στην Αθήνα το 2014, η έκθεση-workshop “ΟΡΙΑ” στην αίθουσα Θεόδωρου Στάμου στην Λευκάδα, κ.α. Κύριο θέμα στην δουλειά του είναι ο επαναπροσδιορισμός του υλικού που έχει απορριφθεί από την κοινωνία (π.χ ξύλο, μέταλλο, απορρίμματα). Εξετάζει την επανένταξη του ίδιου του υλικού μέσα στην κοινωνία που το έχει απορρίψει και τους τρόπους συνύπαρξης μεταξύ τους. Μέλημα του είναι η ανάδειξη μίας καινούργιας μορφής που να λειτουργεί και να διαμορφώνει εκ νέου τον χώρο.

Elio Samara was born in Koritsa, Albania, in 1989. In 2003 he moved to Athens where he grew up, from 2010 he studies in the School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki. He has participated in many group shows in Greece; INSPIRE FESTIVAL of MMST, 2015, “To the point” exhibition in Aggelon Vima, Athens, 2014, “ΟΡΙΑ” workshop-exhibition, Theodoros Stamos Exhibition Hall in Lefkada etc. The prevailing topic in his work is the redefinition of materials that have been socially rejected (e.g wood, metal, waste). He examines the reintegration of materials in society that have been declined, as well as their coexistence. His aim is to feature a new form that functions and reshapes the space.

Richard Whitlock

Ο Ρίτσαρντ Γουίτλοκ γεννήθηκε στο Λίβερπουλ και ζει στη Θεσσαλονίκη. Έργα του, κυρίως γλυπτικές εγκαταστάσεις, έχουν εκτεθεί στην Ελλάδα, τη Ρωσία, τη Γαλλία, τη Σλοβενία, την Ουκρανία, το Ουζμπεκιστάν και τις ΗΠΑ. Μη ικανοποιημένος από τη φωτογραφία ως μέσο επαρκούς απεικόνισης των έργων του, ξεκίνησε να φτιάχνει φωτογραφίες και βίντεο με ανορθόδοξους τρόπους, αποφεύγοντας την κεντρική οπτική, που είναι αυτονόητη για αυτά τα μέσα. Σε φωτογραφικά έργα του εφαρμόζει προ-Αναγεννησιακές θεωρίες για την απεικόνιση του χώρου. Τα έργα αυτά έχουν εκτεθεί στο Ελσίνκι, στη Γκρενόμπλ, στο Ταϊπέι, στην Κριμαία, και στη Θεσσαλονίκη, και παρουσιάστηκαν στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Φινλανδίας, στην Ταινιοθήκη Ελλάδος καθώς και στο Queens College της Νέας Υόρκης.

Richard Whitlock was born in Liverpool, UK, and lives in Thessaloniki, Greece. He has made sculptural and graphic installations in Greece, Russia, France, Slovenia, Ukraine, Uzbekistan and the US. Dissatisfied with photography as a means of adequately representing these works, he began making photographs and films in unusual ways, avoiding the central perspective natural to these media and drawing on pre-Renaissance ideas regarding the depiction of space. This by-work became a major preoccupation and has led in recent years to photographic and video installations in Helsinki, Grenoble, Crimea, Taipei, Athens, Thessaloniki and New York, and have been presented at the Finnish Academy of Fine Arts, at the Greek Film Archive and at Queens College in New York.

www.richardwhitlock.gr

Μπορισλάβα Γεωργιτσέλη /// Borislava Georgitseli

Η Μπορισλάβα Γεωργιτσέλη γεννήθηκε στο Μπουργκάς της Βουλγαρίας. Σπουδάζει ζωγραφική στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του ΑΠΘ.

Εκθέσεις

- 2015- «Ωδή στη θάλασσα», Αρχαιολογικό Μουσείο Πειραιά, Αθήνα
- 2015- «Μόνον εσέ, Ρωτόκριτε», Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών Α.Π.Θ., Θεσσαλονίκη
- 2015- INSPIRE 2014, «Effective spaces», Εικαστικό Φεστιβάλ ΜΜΣΚ, Θεσσαλονίκη
- 2014- «ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ -ΚΑΤΑΦΥΓΗ 6», Κέντρο Πολιτισμού «Χρήστος Τσακίρης», Θεσσαλονίκη
- 2014- «Το δικό μας (;) Βυζάντιο», Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού, Θεσσαλονίκη
- 2014- «21 έργα-37 καλλιτέχνες», Villa Bianca, Θεσσαλονίκη
- 2013- INSPIRE 2013, «Metamorphosis», Εικαστικό Φεστιβάλ ΜΜΣΚ, Θεσσαλονίκη
- 2013- «ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΗ 5», Κέντρο Πολιτισμού «Χρήστος Τσακίρης», Θεσσαλονίκη
- 2013- 1η Μπιενάλε Ελλήνων Σπουδαστών Χαρακτικής για Ex Libris, Κρήτη (έπαινος)
- 2013- «Τέχνης Έξοδοι στη Διέξοδο», Μεσολόγγι
- 2012- Μουσείο Λιθογραφίας Sundby Gard – Στοκχόλμη, Σουηδία

Borislava Georgitseli was born in Burgas, Bulgaria in 1972. She studies Art and takes lessons of etching at the School of Visual and Applied Arts of Aristotle University of Thessaloniki.

Exhibitions

- 2015- “Ode to the See”, Pireus Archeological Museum, Athens
- 2015- “Monon ese, Rotokrite”, Teloglion Fine Arts Foundation (Aristotle University of Thessaloniki)
- 2015- INSPIRE 2014, “Effective spaces”, Fine Arts Festival (ΜΜΣΚ), Thessaloniki
- 2014- «ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ - ΚΑΤΑΦΥΓΗ 6», “Christos Tsakiris” Cultural Center, Thessaloniki
- 2014- “Our (?) Byzantium”, Museum of Byzantine Culture, Thessaloniki
- 2014- «21 artworks-37 artists», Villa Bianca, Thessaloniki
- 2013- INSPIRE 2013, “Metamorphosis”, Fine Arts Festival (ΜΜΣΚ), Thessaloniki
- 2013- «ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΗ 5», “Christos Tsakiris” Cultural Center, Thessaloniki
- 2013- 1η Biennial of Greek Printmaking Students, Ex Libris, Crete (honours)
- 2013- “Texnis Eksodoi sti Dieksodo”, Mesologi
- 2012- Lithography Museum, Sundby Gard, Stockholm, Sweden

Nigeria is
in Delfon and in the Centre of
Thessaloniki.

I am put in the position where I have to speak about the **starting-pistol**. In a pervasive biographical sense that would be my birthplace, Panorama, in Thessaloniki. In my early teen while the abolition of apartheid was underway, I moved to South Africa with my family. Race became a key factor in high-school the racial profile of South African schools was changing for the first time since 1948. The first democratic elections in South Africa along with my childhood playtime with my dear playmate, Georgia Lefkelidou remains to this day the best education I ever had. Playing was all about inventing new rules, strategies, fun, joy, and relationships – we were immensely creative with our time. And then seeing history unfolding before my eyes it amplified the world, from seeing in black and white, I began seeing in color and above of it all, it helped me find my place in a cultural and racially rich **bricolage**. It was a time everybody's identity was being reconsidered – and I took that opportunity to embrace all prospects of my new home.

Annapurna Team / Satyananda Yoga

Έλληνες που κάνουν Yoga, Έλληνες Yogi / Greeks who do Yoga, Greek Yogis

Η Σατυανάντα Γιόγκα είναι ένα διεθνώς αναγνωρισμένο ολιστικό σύστημα της γιόγκα το οποίο είναι κατάλληλο για όλους, από αρχάριους μέχρι προχωρημένους. Είναι αυθεντικό και συστηματικό και παρέχει τα εργαλεία για την ανάπτυξη μιας ισορροπημένης προσωπικότητας και την αφύπνιση του λανθάνοντος δυναμικού του ατόμου. Είναι ένα εξελισσόμενο σύστημα της γιόγκα που έχει τις ρίζες του στην παράδοση, από μια αναγνωρισμένη σειρά δασκάλων, προσαρμοσμένο ωστόσο, στις ανάγκες του σήμερα. Το Σατυανάντα Μαθ είναι η φιλανθρωπική πλευρά του Σατυανάντασαρμ Ελλάδος.

Η Annapurna Team είναι μια ομάδα φίλων καθώς και μαθητών της Satyananda Yoga. Μέλος του Satyananda Math. Λειτουργεί με στόχο τη σίτιση αστέγων και προσφύγων στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Πιστοί στο όραμα μας, συνεχίζουμε να στηρίζουμε την προσπάθεια μας, στοχεύουμε από κοινού στην εξέλιξη της δράσης μας και δεν ξεχνάμε ότι βοηθώντας τους συνανθρώπους μας γνωρίζουμε καλύτερα εμάς τους ίδιους και πλησιάζουμε όλο και περισσότερο την πραγματική μας φύση.

Satyananda Yoga is an internationally renowned holistic system of yoga suitable for everyone: beginners and more advanced individuals. It is authentic and systematic and it provides the tools for the development of a balanced personality and for the awakening of the latent power of the person. It is an evolving system of yoga by many recognized teachers and has its roots in tradition, yet it is adjusted to today's needs. The Satyananda Math is the charitable side of Satyananda Greece.

Annapurna Team is a group of friends as well as students of Satyananda Yoga. It is a branch of Satyananda Math. The main objective of the group is to provide food for homeless people and for refugees in the centre of Thessaloniki.

Being faithful to our vision, we continue to support our efforts aiming collectively to the evolution of the initiative. We do not forget that by helping each other we get to know to ourselves better and we approach our real nature.

<http://annapurnateam.blogspot.gr>

Ιωσήφ Βαένα /// Iosif Vaena

Ο Ιωσήφ Βαένα είναι φαρμακοποιός και στον ελεύθερο χρόνο του συλλέγει εβραϊκές ταφόπλακες από τον Θερμαϊκό. Ελπίζει μια μέρα να μάθει ποιός τις έριξε εκεί.

Iosif Vaena is a pharmacist and in his free time he collects Jewish tombstones from the gulf of Thermaikos. He hopes that one day he will find out who threw them out there.

<http://thess.gr/blog/author/mayor-rison>

Ευτυχία Βουτυρά /// Eftychia Voutira

Η Δρ. Δρ. Ευτυχία Βουτυρά έχει αποφοιτήσει από το τμήμα Φιλοσοφίας (BA Honours) του Πανεπιστημίου του Σικάγο, έχει αποκτήσει ένα μεταπτυχιακό (MA) και ένα διδακτορικό (Ph.D.) τίτλο από το Πανεπιστήμιο του Harvard καθώς και ένα μεταπτυχιακό (M.Phil.) και ένα διδακτορικό (PhD) δίπλωμα στην Κοινωνική Ανθρωπολογία από το πανεπιστήμιο του Cambridge. Είναι Κοινωνική Ανθρωπολόγος, διδάσκει στο Τμήμα Βαλκανικών Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας. Επιστημονική συνεργάτης του Κέντρου Προσφυγικών Μελετών, Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Ως ανθρωπολόγος Έχει κάνει εκτεταμένη επιτόπια έρευνα στην πρώην ΕΣΣΔ (Κεντρική Ασία, Καύκασος, Ρωσία) σε θέματα μειονοτήτων και επαναπατρισμού στο σοβιετικό και μετά-σοβιετικό χώρο, καθώς και στη Νότια και Κεντρική Αφρική και Μέση Ανατολή σε ζητήματα πολιτικής οικονομίας της ανθρωπιστικής βοήθειας και προσφύγων.

Dr. Dr. Eftychia Voutira has obtained a B.A. in Philosophy (Honours), from the University of Chicago an MA. and a PhD. from Harvard University and M.Phil. PhD. in Social Anthropology from the University of Cambridge. Since 2008 she is a Professor in the Anthropology of Forced Migration at the Department of Balkan, Slavonic and Oriental Studies, University of Macedonia, Thessaloniki, Greece. She has done fieldwork and published extensively on the Greek diaspora in the former Soviet Union, refugee issues and the political economy of humanitarian assistance in Africa, Middle East and the Balkans.

Έχει συγγράψει τις παρακάτω μελέτες / She is the author of:

Conflict Resolution: A Cautionary Tale (with Shaun A. Whishaw Brown; Uppsala, Sweden: Nordiska Afrikainstitutet 1995),

Anthropology in International Humanitarian Emergencies (with Jean Benoist; European Commission, Brussels, Network on Humanitarian Assistance (NOHA) July 1994, *Anthropology, Network on Humanitarian Assistance* (NOHA) 2nd edition, Brussels 1998),

Between Past and Present. Ethnographies of the Post socialist World. Kritiki, Athens 2007

The Right to Return and the Meaning of Home. A Post Soviet Diaspora Becoming European? Lit-Verlag (2011).

I was growing up with stories, words
and pictures in the family album about

Salonica since I was very
small.

I came to Thessaloniki for 2 weddings and an art project.
Greek-German wedding, Greek-Turkish wedding, art
festival to which I made the audio guide.

Omar Berakdar

Ο Omar Berakdar είναι Σύριος φωτογράφος και πολυμεσικός καλλιτέχνης. Ίδρυσε και διευθύνει το κέντρο τέχνης arthereistanbul, σπούδασε ιστορία τέχνης πολυμέσων στο Κρέμς της Αυστρίας και είναι μέλος της Πρωτοβουλίας Φωτογραφικής Συντήρησης και Προστασίας της Μέσης Ανατολής. Συνεπιμελήθηκε το “Country in Focus: Syria” (Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Κωνσταντινούπολης) και είναι ιδρυτικό μέλος του Συριακού Πολιτιστικού Οίκου “Hamisch” στην Τουρκία. Το 2010, συνεπιμελήθηκε το Φεστιβάλ Οπτικών Τεχνών της Δαμασκού, στο οποίο παρουσίασε και δικό του έργο. Πήρε μέρος στο project “Reloading Images” (2008) και η δουλειά του σε αυτό το πλαίσιο εκδόθηκε στη Δαμασκό στον κατάλογο “Tourists, Artists, Secret Agents and Damascus: Work in Progress”. Δουλειές του έχουν εκτεθεί στο φεστιβάλ φωτογραφίας της Αθήνας και στο VIIème Journées de la Photographie (2008).

Omar Berakdar is a Syrian photographer and media artist. The initiator and director of the art centre arthereistanbul, he studied media art history in Krems, Austria and is a member of the Middle East Photographic Preservation Initiative. He co-curated Country in Focus: Syria (Documentarist Film Festival, Istanbul) and was a founding member of the Syrian Cultural House in Turkey, Hamisch. In 2010, he co-curated the Damascus Visual Arts Festival, which also featured some of his work. He participated in the “Reloading Images” project (2008) and his work was published in Damascus: “Tourists, Artists, Secret Agents and Damascus: Work in Progress”. Other exhibitions include the Athens Photo Festival and the VIIème Journées de la Photographie (2008).

www.arthereistanbul.com

Άκης Γαβριηλίδης /// Akis Gavriilidis

Ο Άκης Γαβριηλίδης είναι απόγονος Ρωμιών της Μικράς Ασίας που γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1964. Σπούδασε νομικά, αλλά δεν δικηγόρησε ποτέ. Έκανε διδακτορικό στη φιλοσοφία του δικαίου και μεταδιδακτορική έρευνα στην πολιτική ανθρωπολογία. Εδώ και χρόνια ζει στο Βέλγιο, όπου απασχολείται επαγγελματικά ως μεταφραστής και ερασιτεχνικά ως ραδιοφωνικός παραγωγός. Έχει εκδώσει επτά βιβλία και έχει συμβάλει με κείμενά του σε αρκετές συλλογικές εκδόσεις. Πολυάριθμα πρωτότυπα κείμενα και μεταφράσεις του έχουν δημοσιευθεί σε πολιτικά ή/και θεωρητικά έντυπα της Ελλάδας και άλλων χωρών, καθώς και στο διαδίκτυο.

Akis Gavriilidis is a descendant of ethnic Greeks from Asia Minor, born in Thessaloniki, Greece, in 1964. He studied Law, but never worked as a lawyer. He completed a PhD on Law Philosophy and a post-doc on political anthropology. He currently lives in Brussels, Belgium, where he does translations for living and a radio show for fun. He has published seven books in Greek and contributed to several collective volumes. Many original and translated texts by him are available in political and/or theoretical reviews in Greece and elsewhere, as well as on the Internet.

<https://nomadicuniversality.wordpress.com/>

Σωτήρης Γάκος/Γιώργος Αδαμίδης /// Sotiris Gakos/Giorgos Adamidis

Ο Γάκος Σωτήρης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, σπούδασε Φιλοσοφία και Παιδαγωγική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και είναι υποψήφιος διδάκτορας Γενικής και Συγκριτικής Γραμματολογίας στο τμήμα Φιλολογίας. Παρακολουθεί το μεταπτυχιακό πρόγραμμα «Δημιουργική γραφή και εκπαίδευση» του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας. Το 2012 κυκλοφόρησε η πρώτη του ποιητική συλλογή «Επί σκηνής» από της εκδόσεις Ars Poetica. Κείμενα και άρθρα του έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και λογοτεχνικά περιοδικά. Τα τελευταία τρία χρόνια διδάσκει δημιουργική γραφή σε σχολεία της Θεσσαλονίκης και συντονίζει λέσχες ανάγνωσης. Ασχολείται ερασιτεχνικά με το θέατρο και το ραδιόφωνο.

Gakos Sotiris was born in Thessaloniki. He studied Philosophy and Education at the Aristotle University of Thessaloniki. He is a Ph.D candidate in Comparative Literature, his research focused on autobiography and philosophy. He is also a student in the Master Program "Creative Writing and Education" of the University of Western Macedonia. He organizes educational programs for museums, schools, bookstores and creative writing workshops. He also coordinates reading clubs at the Aristotle University and in bookstores. In 2012 he published his first poetry collection "Epi skinis" (On stage). He has his own radio program in the municipal radio of Thessaloniki.

Ο Γιώργος Αδαμίδης σπούδασε Αρχαιολογία και ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές σπουδές Μουσειολογίας στο Διαπανεπιστημιακό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών Μουσειολογίας στο ΑΠΘ. Έχει συνεργαστεί στον προγραμματισμό, το σχεδιασμό και την υλοποίηση εκθέσεων κι εκπαιδευτικών προγραμμάτων με διάφορα μουσεία και πολιτιστικούς φορείς στην Ελλάδα και στο εξωτερικό (Θεσσαλονίκη, Ηράκλειο, Νάουσα, Δράμα, Τρίκαλα, Βενετία, Πόρτο). Τα τελευταία χρόνια εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας στους τομείς της μουσειακής εκπαίδευσης και του σχεδιασμού μουσειακών εκθέσεων. Από το 2010 είναι εξωτερικός συνεργάτης του Λαογραφικού & Εθνολογικού Μουσείου Μακεδονίας-Θράκης (ΛΕΜΜ-Θ) στο σχεδιασμό και την εφαρμογή εκπαιδευτικών προγραμμάτων.

Giorgos Adamidis studied Archaeology and has an MA Degree in Museology, Aristotle University of Thessaloniki. He planned, organised and implemented projects for exhibitions and educational programs in various museums and institutions in Greece and abroad (Italy, Portugal). He is currently a freelance museologist working in the fields of museum education and planning museum exhibitions. Since 2010 he is planning and implementing educational programs for children and adults in the Folklife and Ethnological Museum of Macedonia-Thrace, Thessaloniki.

Juan delGado

Ο Juan delGado γεννήθηκε στην Ισπανία και ζει στο Λονδίνο από το 1994. Σπούδασε Σύγχρονα Μέσα στο Πανεπιστήμιο του Westminster. Το 1999 κέρδισε Βραβείο της Βρετανικής Ακαδημίας για την πτυχιακή του εργασία. Αποπεράτωσε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στις Τέχνες το 2001. Δουλεύοντας καλλιτεχνικά κυρίως με την κινούμενη εικόνα, την εγκατάσταση και τη φωτογραφία, εξερευνά έννοιες όπως η κινητικότητα, ο γεωγραφικός τόπος και η ταυτότητα. Αυτή τη στιγμή ασχολείται με διάφορα projects σε συνεργασία με Σύριους καλλιτέχνες εκτοπισμένους στην Τουρκία.

Juan delGado was born in Spain and he lives in London since 1994. He studied Contemporary Media at the University of Westminster. In 1999 he received a British Academy award for his dissertation. He completed his master in Media Arts in 2001. Working mainly in moving image, installation and photography, he explores notions of mobility, territory and identity. At present he is producing several projects in collaboration with Syrian artists displaced in Turkey.

Επιλεγμένες Εκθέσεις / Selected Exhibitions:

2015

Risk, Turner Contemporary, Margate, UK / Μ. Βρετανία

The Flickering Darkness (revisited), Tyneside Gallery & Cinema, Newcastle, UK / Μ. Βρετανία

Dis/Placed, Λονδίνο, Επιμέλεια: Counterpoints Arts, London / Λονδίνο

Mardin Bienali, Turkey / Τουρκία, curated by / Επιμέλεια: Firat Arapoglu

2014

Biennial at the End of the World, Buenos Aires, curated by / επιμέλεια: Fortunata Calabro

Fluctuations on Time, Halka Art Project, Istanbul / Κωνσταντινούπολη

The Flickering Darkness Southbank Centre, London / Λονδίνο

The Ringing Forest Jerwood Space, London / Λονδίνο

2013

I Will Take You to a Place We Know, curated by / επιμέλεια: Firat Arapoglu, Bergsen Galleri, Istanbul / Κωνσταντινούπολη

2012

Sailing Out of Grain (Touring Exhibition) Marlowe Theatre, Canterbury

Perceptions of Balance Shape Arts, London / Λονδίνο

2011

Between Ebal & Gerzim, curated by / επιμέλεια: Yazid Anani, Birzeit Ethnographic Museum, Ramallah / Ραμάλα

<http://www.talkingsyria.com>

<http://www.juandelgado.com>

Yara Haskiel

Η Yara Haskiel (έτος γέννησης 1982) είναι εικαστικός και ερευνήτρια. Σπούδασε πειραματικό κινηματογράφο, καλές τέχνες και πολυμέσα, και αποφοίτησε από τον Πανεπιστήμιο Τεχνών του Βερολίνου. Οι δουλειά της εξετάζει τη σχέση μεταξύ μνήμης και κοινωνικοπολιτικών ζητημάτων, μέσω της αυτοβιογραφικής και μικρο-πολιτικής οπτικής. Τα video-essays με στοιχεία ντοκιμαντέρ θέτουν υπό συζήτηση την έννοια της ταυτότητας και τους τρόπους του “ανήκειν”. Η πρώτη σειρά βίντεο που πραγματοποίησε προσεγγίζει το πρόβλημα της αυτοτοποθέτησης στο κοινωνικό περιβάλλον και σε επισφαλείς συνθήκες διαβίωσης, πρόβλημα το οποίο διεισδύει στις ερωτικές και φιλικές σχέσεις. Η δουλειά της με τίτλο ‘I don’t write diaries: On Love and Crisis’ αναφέρεται στις μικρές κλίμακας πράξεις πολιτικής αντίστασης που προκύπτουν στις καθημερινές συναναστροφές των ανθρώπων. Η δεύτερη σειρά ταινιών πραγματεύεται τα κενά στις οικογενειακές αφηγήσεις του παρελθόντος. Στην δουλειά της με τίτλο ‘Memory Extended’, η αδυνατότητα μιας οικογένειας να βρει τα ονόματα συγγενών της που δολοφονήθηκαν στο Ολοκαύτωμα, συνδέεται με το αποσπασματικό, εν μέρει ή ολοσχερώς κατεστραμμένο αρχείο της Εβραϊκής Κοινότητας στη Θεσσαλονίκη.

Yara Haskiel (born 1982) is a visual artist and researcher. She lives and works in Berlin and Barcelona. She studied experimental film, fine arts and media, and graduated at the University of Arts Berlin. Her works explore the relation between memory and socio-political issues, through the auto-biographical and micro-political perspective. Her video-essays with documentary elements question the notion of identity and modes of belonging. The first series of video-essays evolves around the problem of self-positioning in relation to the precarious life conditions, affecting and pervading also our love stories and friendships. The work titled ‘I don’t write diaries: On Love and Crisis’ seeks to address the aspects of micro-political resistance at the level of everyday encounters of tenderness and affection. The second series of video-essays deals with the gaps in family memory narratives, searching for the missing clues. In the work titled ‘Memory Extended’, the impossibility of finding names of former family members, killed during the shoah, is linked to the story of a partly fragmented and partly lost or destroyed archive of the Jewish Community of Thessaloniki.

<http://salon.io/YaraHaskielSpaett>

Как бы Вы себя назвали? Вы Грузинка? Русская? Понтийка?
Гречанка?

Гречанка.
Да

Как Вы себе представляли жизнь в этом городе и как Вам в действительности здесь жить?

В соответствии со сложившейся ситуацией.

Morteza Jafari

Ο Morteza Jafari γεννήθηκε στην Τεχεράνη όπου σπούδασε στην Σχολή Καλών Τεχνών. Δούλεψε δώδεκα χρόνια ως δημοσιογράφος στο IRNA & ISNA στο Ιράν και τη Μέση Ανατολή. Κάλυψε τη στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν (2001), την εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ (2003), τη στρατιωτική παρουσία του Ισραήλ στο Λίβανο (2006). Πραγματοποίησε ντοκιμαντέρ για την Αφγανική τηλεόραση το Al Jazeera και το BBC. Δίδασκε επίσης στην Σχολή Καλών Τεχνών της Τεχεράνης. Η φιλμογραφία του περιλαμβάνει 34 ταινίες και 3 ντοκιμαντέρ.

Morteza Jafari was born in Tehran, where he later studied at the Art School. He worked 12 years as a journalist at IRNA and ISNA in Iran and the Middle East. He covered the military presence of the US army in Afghanistan (2001). He realised documentaries for the Afghan media, for Al Jazeera and for BBC. He taught at the Art School in Tehran. His filmography consists of 34 movies and 3 documentaries.

Expats form a picture in my mind of people sent by foreign companies or diplomatic services, not mingling that much (there are exceptions of course) with the locals. I am definitely not an expat. I am a migrant (not forced or for work) who fully integrated into the Greek society, but preserving the best of both worlds. I was «baptized» a few days ago at the Cheapart

exhibition by a fellow artist as an «ερωτική

μετανάστρια» (migrant of love), I had a good laugh but I cannot deny that was the original reason, since I followed my Greek husband and settled here rather than he followed me, as he had already a job and I was still In search of things.

Δεν έχω ζήσει ως καλλιτέχνης στη Θεσσαλονίκη, πέρα από κάποιους μήνες, τους οποίους ήρθα για να ολοκληρώσω την παραγωγή συγκεκριμένων έργων. Οπότε δεν μπορώ να απαντήσω στην ερώτηση σας.

Είμαι τυχερή γιατί έχω τη δυνατότητα να δουλεύω σε πολλά μέρη ταυτόχρονα. Με αυτή την έννοια είμαι περισσότερο *περιπλανώμενη* παρά μετανάστρια.

Αποστόλης Κεσίδης /// Apostolis Kesidis

Ο Τόλης Κεσίδης γεννήθηκε στην Αθήνα τον Ιανουάριο του 1973. Παρακολούθησε για πρώτη φορά μαθήματα φωτογραφίας το 1996 στο Άργος. Το 2005 παρακολούθησε σεμινάρια φωτογραφίας στη ΧΑΝΘ και στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Σταυρούπολης στη Θεσσαλονίκη. Είναι ιδρυτικό μέλος της ομάδας φωτογραφίας 35mm με έδρα και πεδίο δράσης τη Θεσσαλονίκη. Φωτογραφίες του έχουν δημοσιευθεί σε καταλόγους και περιοδικά. Έχει λάβει μέρος σε πολλές εκθέσεις, ατομικές και ομαδικές και δράσεις στη Θεσσαλονίκη και στο εξωτερικό.

«Τα θέματα που αποτυπώνω στις φωτογραφίες μου δε με απασχολούν τόσο γι' αυτό που είναι και δείχνουν, όσο γι' αυτό που κρύβουν».

Apostolis Kesidis was born in Athens in January 1973. For the first time in his life, he attended photography classes in 1996 in Argos. In 2005 he attended photography seminars at the YMCA in Thessaloniki and at the Cultural Center of the Municipality of Stavroupoli in Thessaloniki. He is a founding member of the photography group "35mm". The action field and base of the group is Thessaloniki. His photographs have been published in catalogues and magazines. He has taken part in numerous group and solo exhibitions, as well as in multiple actions in Thessaloniki and abroad.

"The themes I imprint on my photographs, do not concern me so much for what they visualise, but more for what they are hiding".

apostolhskesidhs@gmail.com

FB: Tolis kesidis Photojournalist

Μ' αρέσει πολύ η **Θεσσαλονίκη** ,
μ' αρέσει η αύρα της και η ζωή εδώ , ο ήλιος,
η θάλασσα, οι άνθρωποι... Μου θυμίζει την
πόλη μου. [...] Δεν θα έλεγα πως η πόλη έχει
επηρεάσει τη δουλειά μου ή εγώ δεν το έχω
καταλάβει ...

Ο!!! Εκεί τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα... Το

Μπουργκάς είναι μια μικρή παραθαλάσσια
πόλη... ίσως στη Σόφια τα πράγματα να είναι καλύτερα
...έχει καλούς χαρακτες...

Η κρίση στην Ελλάδα μας επηρεάζει όλους... Δεν
νομίζω πως θα είναι εύκολο να ξεπεραστεί..δεν είμαι
και πολύ αισιόδοξη τελικά...

Μετά από εδώ θα πάω παντού...

Aysegul Koc

Η Aysegul Koc είναι ανεξάρτητη ερευνήτρια και καλλιτέχνης που ζει στην Κωνσταντινούπολη. Έχει ακαδημαϊκό υπόβαθρο στην θεωρία του κινηματογράφου και την παραγωγή. Ως πιστοποιημένη δημοσιογράφος έχει καλύψει πολλά φεστιβάλ κινηματογράφου όπως το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Τορόντο, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κωνσταντινούπολης. Έχει εργαστεί στον τομέα παραγωγής ντοκιμαντέρ σε συνεργασία με το Εθνικό Συμβούλιο Κινηματογράφου του Καναδά. Έχει διδακτορικό στον πολιτισμό και την επικοινωνία με ειδίκευση στις ψηφιακές τεχνολογίες. Αυτή τη στιγμή εργάζεται για την amberPlatform, μια πρωτοβουλία για τις τέχνες και την τεχνολογία στην Κωνσταντινούπολη.

Aysegul Koc is an independent researcher and artist currently based in Istanbul. She has a background in film theory and production. As an accredited journalist she has covered many film festivals including Toronto International Film Festival, Thessaloniki Film Festival, Istanbul International Film Festival. She has worked in documentary film production collaborating with the National Film Board of Canada. She has a doctorate in culture and communication specializing in digital technologies. She currently works with amberPlatform, an arts and technology initiative in Istanbul.

Δήμητρα Κονδυλάτου /// Dimitra Kondylatou

*1987, Αθήνα, ζεί και εργάζεται μεταξύ Αθήνας και Λευκάδας.

Είναι απόφοιτος της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας (ΑΣΚΤ) και μεταπτυχιακή φοιτήτρια του Dutch Art Institute (DAI). Ενδιαφέρεται για τη σχέση και τα όρια της τέχνης με άλλα πεδία, όπως οι κοινωνικές επιστήμες και η καθημερινή ζωή. Η δουλειά της περιλαμβάνει αφηγηματικές βιντεο-εγκαταστάσεις και συμμετοχικά-residential projects με κεντρικά θέματα τη σχέση του πολιτισμού με τα ένστικτα, τη μνήμη και την εξουσία, την έννοια της φιλοξενίας, τον τουρισμό και τη σημασία της κουλτούρας στην καθημερινότητα. Από το 2008 και έπειτα έχει συμμετάσχει σε διάφορες ομαδικές εκθέσεις, workshops και συνέδρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, όπως οι Διάλογοι #9 (2015); Φωνές (2014); Dialoghi di video-arte tra memoria e archivi in Opificio Telecom Italia – Spaceo Contemporaneo (2013); Rooms 2013 in St George Lycabettus hotel & Kappatos gallery, Athens (2013); What we want, 12th Exhibition of Contemporary Art, Action Field Kodra, Thessaloniki (2012).

*1987, Athens, lives and works between Athens and Lefkada.

Graduate of the Athens School of Fine Arts (ASFA) and post-graduate student in the Master course of the Dutch Art Institute (DAI). She is interested in the relationship and the limits of art with other fields, such as social sciences and the everyday. Her work includes narrative video-installations and participatory residential projects that evolve around culture, instincts, memory and power relations, the notions of hospitality and tourism. Since 2008 she has participated in group exhibitions in Greece and abroad. Selected exhibitions: Dialogue #9: work (2015), Voices (2014), Dialoghi di video-arte tra memoria e archivi in Opificio Telecom Italia – Spaceo Contemporaneo (2013), Rooms 2013 in St George Lycabettus hotel & Kappatos gallery, Athens (2013), What we want, 12th Exhibition of Contemporary Art, Action Field Kodra, Thessaloniki (2012).

<http://theisland-resignified.tumblr.com>
theisland.resignified@gmail.com

Georgia Kotretsos

Η Georgia Kotretsos (γεννημένη στη Θεσσαλονίκη), είναι εικαστικός που μένει στην Αθήνα, Ελλάδα. Έχει στο ενεργητικό της 7 ατομικές εκθέσεις και η δουλειά της έχει συμπεριληφθεί σε περισσότερες από 100 ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα, τις Η.Π.Α, την Ν. Αφρική κ.α. Έχει δείξει την δουλειά της στην 56η Biennale της Βενετίας με την ACAW στα πλαίσια του Field Meeting – Βενετία, the Asian Society – Ν.Υ, 4η Μπιενάλε Θεσσαλονίκης Σύγχρονης Τέχνης, the Tinguely Museum – Μπάζελ, La Kunsthalle Mulhouse, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης – Θεσσαλονίκη, Contemporary Art Museum St. Louis – ΜΟ και σε άλλα μέρη στη Ελλάδα και το εξωτερικό. Το 2015 η Kotretsos κέρδισε το βραβείο NEON για την ατομική της έκθεση OPEN ARTISTS STUDIO FOUNDATION στο MaximiliansForum στο Μόναχο χορηγούμενη από το Department of Arts & Culture του Μονάχου. Το 2014 η Kotretsos ανακηρύχθηκε υποψήφια για το βραβείο Future Generation Art Prize, The Victor Pinchuk Foundation, the Follow Fluxus 2014 Residency and Grant και το 2010 κέρδισε μεταξύ άλλων: την υποτροφία SUMMER STUDIO PROGRAM, SAIC, STEP Beyond Travel Grant – European Cultural Foundation 2007, το βραβείο The City Arts Grants of Chicago-The Illinois Arts Council 2005 και την υποτροφία Anna Louise Raymond Alumni Fellowship 2004 μεταξύ άλλων.

Georgia Kotretsos (born in Thessaoliniki, Greece) is a visual artist based in Athens, Greece. She has had 7 solo exhibitions and her work has been included in more that 100 group shows, in Greece, the US, South Africa and elsewhere. Her works have been shown at: the 56th Venice Art Biennale with the ACAW for the collateral Field Meeting, Venice; the Asian Society, NY; 4thThessaloniki Biennale of Contemporary Art; the Tinguely Museum, Basel; La Kunsthalle Mulhouse, Mulhouse; Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki; Contemporary Art Museum St. Louis, MO and elsewhere in Greece and abroad. In 2015 Kotretsos was a NEON grant recipient for her solo exhibition OPEN ARTISTS STUDIO FOUNDATION at MaximiliansForum in Munich supported by the Department of Arts & Culture, City of Munich. In 2014 Kotretsos was nominated for the Future Generation Art Prize, The Victor Pinchuk Foundation; the Follow Fluxus 2014 Residency and Grant; and a recipient of the SUMMER STUDIO PROGRAM Fellowship, SAIC, 2010; STEP Beyond Travel Grant – European Cultural Foundation 2007; The City Arts Grants of Chicago, The Illinois Arts Council, 2005; Anna Louise Raymond Alumni Fellowship, 2004 among others.

www.georgiakotretsos.com

Νατάσα Παπαδοπούλου /// Natasha Papadopoulou

Η Νατάσα Παπαδοπούλου γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη, Ελλάδα. Ζει και εργάζεται μεταξύ Αθήνας και Ν. Υόρκης. Πρόσφατες εκθέσεις: Miss Saturation, Kunsthalle Αθήνα (2015), Insecurity Guarantee, Open Circuit Lab, Αθήνα, Ελλάδα (2014); Hungry for culture, ReMap4, Αθήνα, Ελλάδα (2013); Naked Eggs, Ivy Brown Gallery, Ν. Υόρκη, Η.Π.Α (2007); Xposed, Kalfayan Galleries, Αθήνα, Ελλάδα (2004). Ομαδικές εκθέσεις (επιλογή) Inder-alter-ality, Thessaloniki Biennale5, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα (2015); A glimpse of, Πρεσβεία Κύπρου, Αθήνα, Ελλάδα (2015); A Cab, Kunsthalle Αθήνα, Ελλάδα (2014); PhotoRomance, Romanzo, Αθήνα, Ελλάδα (2015); Civilization and Fall, Metamatic Taf, Αθήνα, Ελλάδα (2013); A family Noir Under the Sun, Lustlands2, Πελοπόννησος, Ελλάδα (2013); Political Speech #8, Kunsthalle Αθήνα, Ελλάδα (2013); HSP 10+1, (2011); Death in Jaipur, ReMap3, Αθήνα, Ελλάδα (2011).

Natasha Papadopoulou. Born in Thessaloniki, Greece. Lives and works between Athens and New York. Recent exhibitions include: Miss Saturation, Kunsthalle Athena (2015), Insecurity Guarantee, Open Circuit Lab, Athens, Greece (2014); Hungry for culture, ReMap4, Athens, Greece (2013); Naked Eggs, Ivy Brown Gallery, New York, USA (2007); Xposed, Kalfayan Galleries, Athens, Greece (2004). Selected group exhibitions include Inder-alter-ality, Thessaloniki Biennale5, Thessaloniki, Greece (2015); A glimpse of, Embassy of Cyprus, Athens, Greece (2015); A Cab, Kunsthalle Athens, Greece (2014); PhotoRomance, Romanzo, Athens, Greece (2015); Civilization and Fall, Metamatic Taf, Athens, Greece (2013); A family Noir Under the Sun, Lustlands2, Peloponnese, Greece (2013); Political Speech #8, Kunsthalle Athens, Greece (2013); HSP 10+1, (2011); Death in Jaipur, ReMap3, Athens, Greece (2011).

Πάνος Κουργιώτης /// Panos Kourgiotis

Ο Πάνος Κουργιώτης σπούδασε διεθνείς σχέσεις, ιστορία της Μέσης Ανατολής και αραβική γλώσσα στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Μεταξύ 2005-2007 έζησε στην Δαμασκό, όπου συνέχισε τις σπουδές του στην αραβική γλώσσα. Από το 2007 ξεκίνησε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στο τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ και το 2013 αναγορεύτηκε διδάκτορας του ίδιου τμήματος. Θέμα της διατριβής του υπήρξαν τα σύγχρονα ιδεολογικά ρεύματα του Ισλάμ. Εργάζεται ως καθηγητής αραβικής γλώσσας σε δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς κι έχει έχει γράψει μελέτες για την ιστορία των Αράβων και το Ισλάμ.

Panos Kourgiotis studied international relations, history of the Middle East and Arabic at the University of the Aegean. Between 2005 and 2007 he lived in Damascus, where he continued his study of the Arabic language. In 2007 he started his postgraduate education in the School of political science at the Aristotle University of Thessaloniki and in 2013 he obtained a PhD from the same department. His doctoral thesis dealt with the modern ideological trends of Islam. He currently works as an Arabic teacher in state and private sectors and has authored several papers on the history of Arabs and Islam.

pkourgiotis@gmail.com

Μεγάλο ενδιαφέρον προκαλούν στην Ρωσία και στην Γεωργία οι καλλιτεχνικές εκθέσεις. Στην Θεσσαλονίκη με μεγαλύτερο ενδιαφέρον ο κόσμος επισκέπτεται εκθέσεις που βρίσκονται σε καθημερινά συνηθισμένα μέρη, σε εξωτερικούς χώρους.

How do you think that is like living in Greece during the crisis?

I can only imagine that this has been difficult. I grew up through the 1970's in the U.K when we had power cuts, the 3 day working week, general strikes and food shortages for example, then into the 1980's when we had the major recession, high unemployment, the miners strike and the crushing of the unions under the Thatcher Conservative Governments a time when London was not the power city it has now become. Now for the poor and socially immobile in the U.K under austerity times are hard but the government here would rather pretend otherwise. I often get paid in Euro's as well and the cost of living in the U.K is extremely high, I struggle financially living here.

Ευτέρπη Λάμπρου /// Efterpi Lamprou

Η Ευτέρπη Λάμπρου γεννήθηκε στα Γιαννιτσά και μεγάλωσε στον Εύρωπο του Νομού Κιλκίς. Σπούδασε μετάφραση στο τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου με γλώσσες εργασίες τα αγγλικά και γαλλικά και ειδίκευση στη νομικο-οικονομικο-πολιτική και τεχνική μετάφραση. Παρακολούθησε, επίσης, ένα εξάμηνο, μαθήματα μετάφρασης και υποτιτλισμού στο Πανεπιστήμιο ITIRI (Institut de Traducteurs, d'Interprètes et de Relations Internationales) στο Στρασβούργο. Από το 2011 ασχολείται με τη διδασκαλία της αγγλικής και γαλλικής γλώσσας σε παιδιά και ενήλικες, ενώ από το 2015 αποτελεί ενεργό μέλος του πολιτιστικού κέντρου Βαβυλωνία στη Θεσσαλονίκη. Παράλληλα συνεργάζεται με μεταφραστικά γραφεία ως freelancer μεταφράστρια. Τέλος, παρακολουθεί μαθήματα τουρκικής γλώσσας και πολιτισμού (κάτοχος πτυχίου επιπέδου B2)

Efterpi Lamprou was born in Giannitsa and grew up in Evropos, a village near Kilkis. She has studied translation at the Department of Foreign Languages, Translation and Interpretation at the Ionian University. Her working languages are English and French and she specializes in legal-economic-political and technical translation. She has also attended semester's courses on translation and subtitling at ITIRI (Institut de Traducteurs, d'Interprètes et de Relations Internationales), in Strasbourg. She has been teaching the english and french language both to children and adults for 4 years and since 2015 she's been an active member of the centre of culture "Babylonia", in Thessaloniki. At the same time she cooperates with translation companies as a freelance translator. Finally, she has studied the Turkish language (holder of degree: level B2).

Moritz Pankok

Ο Jobst Moritz Pankok είναι Γερμανός σκηνογράφος, σκηνοθέτης, επιμελητής και καλλιτέχνης. Το ενδιαφέρουν πρότζεκτς κοινωνικής εμπλοκής που συχνά συνδέονται με τον πολιτισμό των Ρομά και Σίντι. Είναι καλλιτεχνικός διευθυντής και ιδρυτής της Galerie Kai Dikhas (<http://www.kaidikhas.com>), της πρώτης μόνιμης γκαλερί σύγχρονης τέχνης για καλλιτέχνες Ρομά και Σίντι. Είναι επικεφαλής του θεατρικού συλλόγου „TAK Theater Aufbau Kreuzberg“ και παρουσιάζει, μεταξύ άλλων, διάφορα καλλιτεχνικά πρότζεκτς από τις περιοχές την Βορείου Αφρικής και της Μέσης Ανατολής με τον τίτλο „Spring Lessons“ (<http://www.springlessons.org>). Είναι ο συνιδρυτής της ομάδας „Artvists 4 Change“ και συνεπικεφαλής του κληροδοτήματος „Otto- Pankok-Art“, το οποίο λειτουργεί το Μουσείο „Otto-Pankok“.

Jobst Moritz Pankok is a German scenographer, director, curator and fine artist. He is interested in socially engaging art projects very often linked to the culture of Sinti and Roma. He is artistic director and founder of the first permanent gallery for the contemporary art of Sinti and Roma, called Galerie Kai Dikhas – Place To See in Berlin (www.kaidikhas.com) He is head of the theatre association „TAK Theater Aufbau Kreuzberg“ presenting amongst others various art projects from the MENA region under the title „Spring Lessons“ (<http://www.springlessons.org>), co-founder of the group „Artvists 4 Change“ and co-chair of the „Otto- Pankok-Art Foundation“ running the „Otto-Pankok-Museum“.

moritz@kaidikhas.com

www.kaidikhas.com

Μαρία Σαρρή /// Maria Sarri

Η Μαρία Σαρρή είναι ανεξάρτητη εικαστικός καλλιτέχνης, γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε τέχνες στην ΑΣΚΤ (Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών – Αθήνα) και συντήρηση αρχαιοτήτων και έργων τέχνης στο ΤΕΙ της Αθήνας. Δουλεύει στο Υπουργείο Πολιτισμού και αυτή την εποχή πραγματοποιεί το μάστερ της στις Πολιτισμικές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Μπιλγκί στην Κωνσταντινούπολη. Το εικαστικό της έργο επικεντρώνεται σε πολιτικο-κοινωνικά θέματα όπως ο εθνικισμός, θέματα φύλου, αστικοποίηση, μετανάστευση, και μετα- αποικιοκρατία. Χρησιμοποιεί μεικτά μέσα όπως έρευνα αρχείου, βίντεο, φωτογραφία, εγκαταστάσεις και περφόρμανς. Έχει συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις και εργαστήρια.

Maria Sarri is an independent visual artist, born and living in Athens. She studied fine arts at the Athens School of Fine Arts and conservation of antiquities at the Technological Educational Institute of Athens. She currently works at the Ministry of Culture and does her masters degree on cultural studies at the Bilgi University of Istanbul. Her work focuses on social issues such as nationalism, gender, urbanization, immigration, and post-colonialism. She uses mixed media such as archival research, video, photography, installations, and performances. She has participated in many exhibitions and projects.

<https://sarrimaria.wordpress.com>

Sancar Sönmez

Ο Σαντζάρ Σονμέζ ξεκίνησε τις σπουδές του στο τμήμα διεθνών σχέσεων του Middle East Technical University, αλλά αποφάσισε να συνεχίσει τις σπουδές του στην σχολή Γλωσσών, Ιστορίας και Γεωγραφίας του Πανεπιστημίου της Άγκυρας και πήρε τον τίτλο του φιλόλογου. Ζει στη Θεσσαλονίκη και είναι ένας από τους υπεύθυνους του Πολιτιστικού Κέντρου Βαβυλωνία.

Sancar Sönmez started his studies at the department of international relations in the Middle East Technical University, though he decided to continue his studies at the Language, History and Geography department of the University of Ankara. He obtained a degree as a philologist. He lives in Thessaloniki and he is one of the initiators of Babylonia Cultural Centre.

www.babylonia.gr

Μορφούλα Στεργίου/Χαρά Αδαμίδου /// Morfoula Stergiou/Chara Adamidou

Χαρά Αδαμίδου (γεν. 1991, Θεσσαλονίκη) & Μορφούλα Στεργίου (γεν. 1991, Χαλκίδα):
Γνωριστήκαμε κατά τη διάρκεια των σπουδών μας στο τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. Το κοινό ενδιαφέρον μας για το θέατρο ως μέσο έκφρασης και δημιουργίας με διάφορες κοινωνικές ομάδες, σύντομα μας οδήγησε σε συνεργασίες εντός και εκτός των πλαισίων του Πανεπιστημίου. Έχουμε συνεργαστεί με τις δημοτικές παιδικές βιβλιοθήκες Θεσσαλονίκης και Σερρών κατά τη διάρκεια του project «Future library». Για τρία συνεχόμενα έτη συμμετείχαμε ενεργά στο σχεδιασμό και στην υλοποίηση των παραστάσεων του Πρότυπου Πειραματικού σχολείου «Αλέξανδρος Δελμούζος» του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Από το 2014 εισηγούμαστε τα σεμινάρια θεάτρου για ενήλικες στο Πολιτιστικό Κέντρο «Βαβυλωνία».

Chara Adamidou (born 1991 in Thessaloniki) & Morfoula Stergiou (born 1991 in Chalkida):
We met during our studies at the Theatre Department of the School of Fine Arts in the Aristotle University of Thessaloniki. Our common interest in theatre, as a means for expression and creativity for various social groups soon led us into working in this field of theatre within and beyond the university. We have cooperated with municipal public libraries for children in Thessaloniki and Serres within the framework of the 'Future Library Project'. For three consecutive years we planned and organised the performances of the experimental high school 'Alexandros Delmouzos'. Since 2014, we have been teaching theatre to adults at the cultural centre 'Babylonia'.

h.m.theatro@gmail.com

Μαρία Τσαντσάνογλου /// Maria Tsantsanoglou

Η Μαρία Τσαντσάνογλου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Η διδακτορική της διατριβή έχει θέμα τον Ρωσικό Φουτουρισμό υπό το πρίσμα της ιστορίας, της αισθητικής και της κριτικής υποδοχής (Κρατικό Πανεπιστήμιο Λομονόσοφ). Μέλος της Κρατικής Επιτροπής του Υπουργείου Πολιτισμού για την παραλαβή της Συλλογής Κωστάκη (1998). Επιστημονική συνεργάτης για θέματα πολιτισμού και Ακόλουθος Τύπου στην Ελληνική Πρεσβεία της Μόσχας (1994-2002). Έχει διδάξει ιστορία της τέχνης στο Πανεπιστήμιο Λομονόσοφ (1997-2001) και διδάσκει σλαβική πολιτισμική ιστορία και τέχνη στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας (από το 2002). Διευθύντρια στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης – συλλογή Κωστάκη από το 2006. Συνεπιμελήτρια της 1ης Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (2007) και Διευθύντρια της 2ης Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (2009). Το ερευνητικό της πεδίο, οι μεταφράσεις και οι δημοσιεύσεις της αφορούν κυρίως την περίοδο της ρωσικής πρωτοπορίας και την σύγχρονη τέχνη του μετασοβιετικού χώρου. Ιδιαίτερα έχει ασχοληθεί με θέματα αναφορικά με την σύνθεση των τεχνών, την σχέση τέχνης και πολιτικής, τις διαπολιτισμικές σχέσεις. Έχει επιμεληθεί εικαστικές εκθέσεις στην Ελλάδα, τη Ρωσία, τη Γερμανία, την Αγγλία, την Γαλλία, την Ισπανία, την Ιταλία, τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία και έχει δύο μονογραφίες καθώς και μεγάλο αριθμό επιμέλειας εκδόσεων, δημοσιεύσεων και συμμετοχών σε διεθνή συνέδρια.

Maria Tsantsanoglou was born in Thessaloniki. Her PhD is on “Russian Futurism, historical criticism and reception”, Lomonosov University, Moscow. Member of the Greek State Committee for the reception of the Costakis Collection (1998). Press and cultural attaché (1994-2002) at the Greek Embassy in Moscow. She has taught history of art at the Lomonosov University, Moscow (1997-2001). She has been teaching Russian Cultural History and Art at the University of Macedonia (Thessaloniki) since 2002. Director at the State Museum of Contemporary Art-Costakis collection since 2006. In 2007 she was one of the curators of the main programme of the 1st Thessaloniki Biennale of Contemporary Art and the director of 2nd Thessaloniki Biennale in 2009. Her scientific interest, her translations and publications apply mostly to the period of Russian avant-garde and contemporary art of the post Soviet space. Also she has been extensively involved with issues on the synthesis of the arts, art and politics and transcultural relations. She has organized many exhibitions in Greece, Russia, Germany, UK, France, Spain, Italy, at the Caucasus and Central Asian regions. She has published two books and has a large number of publications and participations in international conferences.

Νοιώθω διασπορική, γιατί
προέρχομαι από διασπορά
ανθρώπων και είμαι και εγώ
διασπαρμένη στον κόσμο.

No, I do not exclusively work as an artist.

No, I do not like Thessaloniki.

No, the city has not influenced my work.

Αλέξανδρος Κακλαμάνος /// Alexandros Kaklamanos

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1982. Αποφοίτησε από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών το 2011. Το 2010 φοίτησε με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. για το πρόγραμμα Erasmus, στη Βασιλική Ακαδημία Καλών Τεχνών της Αμβέρσας. Τον Σεπτέμβριο του 2012 εκπροσώπησε την Ελλάδα στην Αγγλία στο “World Event of Young Artists” στα πλαίσια της πολιτιστικής Ολυμπιάδας, στο Νότινγχαμ. Στη συνέχεια επιλέχθηκε για την υποτροφία της MOTOR OIL HELLAS, με την οποία σπούδασε στο μεταπτυχιακό τμήμα εικαστικών τεχνών στην Ακαδημία Sint Joost, του AVANS Πανεπιστημίου Εφαρμοσμένων Επιστημών στην πόλη Ντεν Μπος. Ζει και εργάζεται στην Ελλάδα έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Born in Athens in 1982. He graduated from the Athens School of Fine Arts with distinction in 2011. During 2010 he received the I.K.Y. scholarship, for the Erasmus program, to study at the InSitu department of the Royal Academie of Fine Arts in Antwerp, in Belgium. In 2012 he was selected to represent Greece in the “World Event of Young Artists” in Nottingham, where he participated in the Biennale of Young Artists from Europe and the Mediterranean. In the same year he gained the first scholarship of Motor Oil Hellas for MFA studies in the Netherlands. At the moment he lives and works in Greece, He has participated in several exhibitions in Greece and abroad.

www.alexandroskaklamanos.com

Ingo Dünnebier

Γεννήθηκε στη Ιένα και μεγάλωσε στο Κάσσελ της Γερμανίας. Σπούδασε φωτογραφία και οπτικοακουστικά μέσα στο Πανεπιστήμιο Εφαρμοσμένων Επιστημών της Κολωνίας. Το 1987 μεταφέρεται στη Θεσσαλονίκη. Από το 1994 μέχρι σήμερα καταγράφει καταστάσεις της καθημερινότητας και το σύγχρονο τοπίο, παράγοντας παράλληλα θεματικές αυτοτελείς σειρές. Το 2002 εργάζεται σε projects στη Νέα Υόρκη. Έχει κάνει ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε πολλές ομαδικές στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες. Έργα του βρίσκονται στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης, στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης και σε ιδιωτικές συλλογές.

Born in Jena, Germany, Ingo Dünnebier studied photography and audiovisual media at Cologne University of Applied Sciences. He moved to Thessaloniki in 1987, where since 1994 he has concentrated on the recording of everyday incidents and the contemporary urban landscape, producing conceptually thematic series of works that use several photographic forms and procedures. He has presented solo exhibitions and group shows in Greece and abroad, participating in art projects in New York in 2002. His works can be found in the collections of the Macedonian Museum of Contemporary Art, the Thessaloniki Museum of Photography, the State Museum of Contemporary Art and in private collections.

Atalya Laufer

Γεννημένη στο Ισραήλ, η Ατάλια σπουδασε εικαστικά στο Πανεπιστήμιο Τεχνών του Λονδίνου, καθώς και σχέδιο στο Royal Drawing School του Λονδίνου. Έχει εκθέσει διεθνώς και δουλειές της βρίσκονται σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές, μεταξύ άλλων: Πανεπιστήμιο Τεχνών του Λονδίνου (HB), HRH The Prince of Wales (HB), Central St Martins (HB), Εβραϊκό μουσείο Βερολίνου. Ζει στο Βερολίνο και παράλληλα εργάζεται και ως ξεναγός στην πόλη και στο Εβραϊκό μουσείο.

Born in Israel, Atalya studied art at the University of Arts London, as well as at the Royal Drawing School in London as well as at the UdK in Berlin. She has exhibited internationally and has works in private, as well as public collections, including: The University of the Arts (UK), HRH The Prince of Wales (UK), Central St Martins (UK), Jewish Museum Berlin (D). Currently living in Berlin, and also works as a guide in the city and in the Jewish museum.

www.atalyalaufer.turnpiece.net

Dorothee Mesander

Είμαι από την Ολλανδία, κάνω κολάζ και ζω στην Θεσσαλονίκη τα τελευταία 33 χρόνια. Είμαι παντρεμένη και έχω 2 παιδιά. Σπούδασα Διεθνές Δίκαιο στο Άμστερνταμ και το Έξετερ και είμαι αυτοδίδακτη στα καλλιτεχνικά. Είμαι μέλος του Σωματίου Ελλήνων Εικαστικών Βορείου Ελλάδος και συνεργάζομαι συχνά με γυναίκες εικαστικούς για να δείξουμε τη δουλειά μας. Κάνω μικρή αλλά και μεγάλης κλίμακας κολάζ, memory boxes, κολάζ σε vintage καρτ ποστάλ και δουλεύω σε ένα εν εξελίξει πρότζεκτ, το «Οικογενειακό Δέντρο», μικρό μέρος του του οποίου θα δείξω στις «Διασπορές».

Ζούμε σε προκλητικούς και περίπλοκους καιρούς, γεγονός που με ώθησε στην απόφαση, ειδικά στην σειρά κολάζ μικρής κλίμακας, να εκφράσω το αντίθετο του αφηρημένου: απλότητα, προσβασιμότητα και μία αίσθηση ευτυχίας, αναγνώριση και μια ανάγκη μοιράσματος κοινών εμπειριών.

Πηγές της έμπνευσής μου είναι τα καινούργια και παλιά χαρτιά από βιβλία, περιοδικά και χάρτες, η τέχνη του 20ου αιώνα, τα ταξίδια, οι βόλτες στις μεγάλες πόλεις, τα μουσεία, τα παζάρια και οι αγαπημένοι φίλοι.

I am a Dutch "collagiste" and live in Thessaloniki, Greece for the past 33 years. I am married and have 2 children. I studied International Law in Amsterdam and Exeter and I am an autodidact as far as my artistic work is concerned. I am a member of the association of visual artists of Northern Greece and collaborate regularly with women artists to exhibit our work. I make miniature collages, larger cut & paste collages, memory boxes, vintage postcard collages and I work on an ongoing Family Tree project of which a small part will be shown in the Diaspores exhibition.

We live in challenging and complicated times which made me decide, especially in my miniature collage serie, to express the opposite of the abstract: simplicity, access, bringing about a sense of happiness, recognition and a need to share common memories.

My sources of inspiration are new and vintage paper from books, magazines and maps, 20th century art, travelling, wandering around big cities, museums and flea-markets and my precious friends.

<https://www.facebook.com/domesander>

Γεννήθηκε στην Τιφλίδα της Γεωργίας. Από τα παιδικά της χρόνια ασχολήθηκε με τη ζωγραφική και αυτό προκάθόρισε τις μελλοντικές σπουδές της και την επαγγελματική της ενασχόληση. Σπούδασε το διάστημα 1972-1976 στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών «Ταύρια» του Λενινγκραντ (Αγία Πετρούπολη), παίρνοντας ειδικότητα στη ζωγραφική και το διάστημα 1980-1986 στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μόσχας. Βασική δημιουργία της είναι η ζωγραφική την πορσελάνη και η μικρογραφία (μινιατούρα). Έλαβε πολλές φορές μέρος σε ομαδικές δημοτικές και περιφερειακές εκθέσεις ζωγραφικής. Το Μάρτιο του 1998 πραγματοποιήθηκε στην Τιφλίδα η πρώτη προσωπική της έκθεση. Άλλες επιλεγμένες εκθέσεις και συμμετοχές: 1998: ομαδική έκθεση Ελλήνων της Μαύρης Θάλασσας στη Θεσσαλονίκη, «Εύξεινος Θεσσαλονίκη», Κέντρο Μαύρης Θάλασσας, 1999: γκαλερί «Reno», Μάαστριχτ, 2001: “Caucasus Links”, Λονδίνο και Τιφλίδα, 2002: Μονή Λαζαριστών Θεσσαλονίκης (Κέντρο Μαύρης Θάλασσας), 2007: σειρά εκθέσεων του «Κέντρου Μαύρης Θάλασσας». Τα έργα της βρίσκονται σε μουσεία και σε ιδιωτικές συλλογές των χώρων της Κοινοπολιτείας Ανεξάρτητων Κρατών, στην Ελλάδα, καθώς και στο εξωτερικό.

Born in Tbilisi, Georgia. From an early age she started to paint and this determined her future studies and her professional life. She studied at the Tauric Art School of Leningrad (Saint Petersburg), and specialized in painting. From 1980 until 1986 she studied at the Technological Institut of Moscow. Her main artistic medium is porcelain painting and micrography (miniatures). She participated in many municipal and prefectural group exhibitions. In March 1998 she did her first solo exhibition in Tbilisi. Other selected exhibitions and participations: 1998: “Efksinos Thessaloniki”, Black Sea Center Thessaloniki, 1999: Reno Gallery - Maastrich, 2001: “Caucasus Links” - London-Tbilisi, 2002: Moni Lazariston Thessaloniki - Black Sea Center Thessaloniki, 2007: series of Exhibitions of the Black sea Centre Thessaloniki. Her works can be found in museum and collections in countries of the Commonwealth of Independent States, in Greece and abroad.

I am a traveller looking for **nothing**, just passing by... I left London last week and not sure if I will be back being the same person.

I cannot define myself, as I am many mutating identities...

I have a **nomadic residence** and my art practice engages in all those places I go to.

After here I will continue my journey.

Delaine Le Bas

H Delaine Le Bas γεννήθηκε στο Worthing της Μεγάλης Βρετανίας το 1965.

Master στο St Martins School Of Art του Λονδίνου

H Delaine χρησιμοποιεί ποικίλλες πρακτικές δουλεύοντας με εγκαταστάσεις, κουστούμι, performance, φωτογραφία, ταινίες και ήχο. Ήταν μία από τους 16 καλλιτέχνες που έλαβαν μέρος στο 1ο Ρομά Pavilion Paradise Lost της Biennale της Βενετίας το 2007. Έχει εκθέσει τη δουλειά της σε σημαντικές γκαλερί διεθνώς.

Born Worthing U.K 1965

M.A from St Martins School Of Art London

Delaine is cross practice artist working with installation, costume, performance, photography, film and sound. She was one of sixteen artists who were part of the First Roma Pavilion Paradise Lost Venice Biennale 2007. Delaine has exhibited extensively in major art galleries internationally.

Πρόσφατες εκθέσεις και performances (επιλογή) / Selected recent exhibitions and performances:

2015

Under Erasure Aspects of Roma/Gipsy/Traveller Life in Europe Gerlesborgsskolen
Goteborg Biennial for Contemporary Art Gerlesborg Hamburgsund Sweden

Modern Witch performed with Les Musiciens du Nil Nancy Spero Salon Hellerau Centre
for the Arts Dresden

Safe European Home? Past Present Future Hellerau Centre for the Arts Dresden

Transmitting Trauma Galerie Kai Dikhas Berlin

From Artificial Curiosities? To Art with Scott Benesiinaabandan Tom Thomson Gallery
Owen Sound Ontario Canada

Say No To Identity Theft Gallery8 Budapest for Off Biennale Budapest

Identity/Oh Bondage Up Yours performance for Kushti Atchin Tan? Galerie Kai Dikhas
Berlin

Delaine Le Bas acknowledges support by the National Lottery through Arts Council
England.

<http://www.togypsyland.com/>

Damian Le Bas

O Damian Le Bas γεννήθηκε στο Sheffield της Μ. Βρετανίας το 1963.

Master στο Royal College Of Art του Λονδίνου.

Μέλος των κινημάτων της Outsider και Art Brut από το 1980. Ο Damian έχει εκθέσει τη δουλειά του σε σημαντικές γκαλερί διεθνώς. Ήταν ένας από τους 16 καλλιτέχνες που έλαβαν μέρος στο 1^ο Ρομά Pavilion Paradise Lost της Biennale της Βενετίας το 2007.

Damian Le Bas was born in Sheffield U.K 1963.

M.A from Royal College Of Art London.

Part of the Outsider and Art Brut movements since the 1980's, Damian has exhibited in major art galleries internationally. He was one of sixteen Artists who were part of The First Roma Pavilion Paradise Lost Venice Biennale 2007.

Πρόσφατες εκθέσεις και performances (επιλογή) / Selected Recent Exhibitions

2015

Under Erasure Aspects of Roma/Gipsy/Traveller Life in Europe Gerlesborgsskolen
Goteborg Biennial for Contemporary Art Gerlesborg Hamburgsund Sweden

Safe European Home? Past Present Future – Hellerau Centre For The Arts Dresden

Romani Revolution Volkshochschule Aachen Aachen Germany

Inter Nation Art A Group Show of Contemporary Art HDLU Zagreb Croatia

The Third Edition Of The Project Biennial Of Contemporary Art D-0 Art Underground 2015

Tito's Atomic War Command Konjic Bosnia and Herzegovina

PH1 Artists The New School House Gallery York U.K

Damian Le Bas acknowledges support by the National Lottery through Arts Council England.

www.damianlebasartbrut.com

Hilary Okwueze

Το όνομα μου είναι Hilary Okwueze. Είμαι από την περιοχή Delta State της Νιγηρίας. Γεννήθηκα σε μια οικογένεια με οχτώ παιδιά. Είμαι ο μικρότερος. Είμαι παντρεμένος. Αγαπώ την τέχνη και είναι αυτό που είμαι. Επίσης έχω το χάρισμα να τραγουδώ, να παίζω θέατρο, να γράφω και το πιο σημαντικό απ' όλα είναι ότι είμαι εμπνευσμένος ομιλητής.

Πιστεύω στον Θεό (Χριστιανός) και τραγουδώ για Αυτόν. Αγαπώ την συναναστροφή με τους ανθρώπους. Δεν μισώ κανέναν, γιατί αν το κάνω, περιορίζω τον εαυτό μου. Αγαπώ τη συντροφικότητα. Είμαι λάτρης της ειρήνης.

My name is Hilary Okwueze. I am from Delta State, Nigeria. I was born in a family of eight. I am the youngest. I am married. I love art and that is who I am. I also have the gift of singing, acting, writing and most importantly I am an inspirational speaker.

I believe in God (Christian) and I sing for Him. I love to relate with people. I hate nobody because if I do, I limit myself. I love fellowship. I am a lover of peace.

Soufiane Fakhoury

Ονομάζομαι, Σοφιάν Φαχούρι (Soufiane Fakhoury), γεννήθηκα στην Καζαμπλάνκα του Μαρόκου, το 1980. Σπούδασα νομική, μουσική (σολφέζ & πιάνο) και δραματική τέχνη στο Κρατικό Κολλέγιο Μουσικής και Τεχνών της Καζαμπλάνκα (Conservatoire de Casablanca) και εν συνεχεία κινηματογράφο στο Μαροκινό Κέντρο Κινηματογράφου στο Ραμπάτ (Centre Cinematographique de Rabat) ως κωμικός. Το 2005 ήρθα στην Αθήνα για να σπουδάσω αρχαιολογία, αλλά σταμάτησα μετά από ένα χρόνο. Γνώρισα και έκανα πολλούς Έλληνες φίλους αλλά και από όλο τον κόσμο. Δημιούργησα ένα μουσικό συγκρότημα, τους Fundracar (reggaedub/fusion). Το φθινόπωρο του 2009 αποφάσισα να γυρίσω νέα σελίδα στη ζωή μου και ήρθα στη Θεσσαλονίκη.

Γνώρισα το Στέκι Μεταναστών από τις πρώτες μέρες του και άρχισα να συμμετέχω ενεργά στο έργο τους οργανώνοντας μέσα από τη μουσική, την τέχνη και το φαγητό διαπολιτισμικές βραδιές, με κέντρο τη γλώσσα, η οποία χρησιμοποιεί ως εργαλεία τις αισθήσεις, όπως την ακοή, την όραση, την αφή, τη γεύση. Οι αισθήσεις είναι μία γλώσσα κατανοητή από όλους τους ανθρώπους που σπάει τα τείχη του μίσους και του ρατσισμού. Εργάζομαι ως διαπολιτισμικός μεσολαβητής στη ΜΚΟ PRAKSIS, ενώ παράλληλα εθελοντικά βοηθώ σε διάφορες ομάδες που ασχολούνται με μετανάστες. Αγαπώ τη Θεσσαλονίκη γιατί αποτελούσε πάντα ένα σταυροδρόμι πολιτισμών και για την ιστορική της κληρονομιά.

My name is Soufiane Fakhoury, I was born in Casablanca in Morocco in 1980. I studied law, music (solfège & piano) and drama at the Conservatory of Casablanca (Conservatoire de Casablanca) and afterwards film at the Centre of Cinematography of Rabat (Centre Cinematographique de Rabat) as a comedian. In 2005 I came to Athens to study archeology, though after a year I decided to quit. I met many Greeks and people from all around the world and made friends with them. I initiated a music band, Fundracar (reggaedub/fusion). In autumn of 2009 I decided to change my life and moved to Thessaloniki.

I came across the Steki Metanaston [an anti-racist initiative by and for migrants and other sociopolitical causes in Thessaloniki] and from the beginning I engaged myself actively in their work. I organised intercultural evenings and through music, art and food I was focusing on language, which uses the senses as its tools, such as hearing, vision, the sense of touch, taste. The senses are a language which is understandable by everyone, capable of breaking the walls of hatred and racism. I am working as an intercultural mediator at the NGO PRAKSIS, and at the same time I voluntarily assist different groups that deal with migrants. I love Thessaloniki for it always being a crossroad of different cultures and for its historical heritage.

Μαρίνα Παπαδάκη /// Marina Papadaki

Η Μαρίνα Παπαδάκη γεννήθηκε στον Πειραιά το 1991. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με καθηγητή τον Γιώργο Τσακίρη. Από τον Ιανουάριο μέχρι τον Ιούνιο του 2014 παρακολούθησε μαθήματα στο University of Arts in Poznan, Πολωνία. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό. Κάποιες από αυτές είναι:

- 2012- «Οικογενιακή Υπόθεση» - Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη
- 2013- «Ελάτε να πλέξουμε» - Βυζαντινό Μουσείο, Θεσσαλονίκη
- 2014- «Akcja Aukja» - Troche Kultury, Πόζναν Πολωνίας
- 2014- «Akcja Aukja» - Κέντρο πολιτισμού “Centrum Kultury Zamek”, Πόζναν Πολωνίας
- 2014- «REM- BrandNameproject/ Η γνησιότητα του καλλιτέχνη» - ArtAthina, Αθήνα
- 2014- «7η Biennale φοιτητών» - Ίδρυμα Θεοχαράκη, Αθήνα
- 2015- 1ος Πανελλήνιος Διαγωνισμός ζωγραφικής «ΛΟΥΚΑΣ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑΣ» - Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών, Θεσσαλονίκη
- 2015- «Ωδή στη θάλασσα» - Αρχαιολογικό Μουσείο Πειραιά, Πειραιάς

Marina Papadaki was born in 1991 in Piraeus. She studied Fine Arts at School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki. In 2014 she attended courses at University of Fine Arts in Poznan, Poland. She has participated in group exhibitions in Greece and abroad. Some of them are the following:

- 2012- “Familial affair” - Macedonia Museum of Contemporary Art, Thessaloniki
- 2013- “Come and weave” - Byzantine Museum, Thessaloniki
- 2014- „Akacja Aukja” - Troche Kultury, Poznan, Poland
- 2014- „Akacja Aukja”, culture center „Centrum Kultury Zamek”, Poznan, Poland
- 2014- «REM - Brand Name project / The authenticity of the artist» - Art Athina, Athens
- 2014- “7th Biennale of students” - Theocharakis Foundation, Athens
- 2015- 1st PanHellenic Painting Competition “LUKAS VENETOULIAS” - Teloglion Foundation, Thessaloniki
- 2015- “Ode to sea” - Archaeological Museum of Piraeus, Piraeus

Αικατερίνη Γεγησιάν /// Aikaterini Gegisian

Η Αικατερίνη Γεγησιάν ζει και εργάζεται στο Λονδίνο και την Θεσσαλονίκη. Το πολυδιάστατο έργο της διερευνά το πώς λειτουργούν οι εικόνες στο πλαίσιο του παγκοσμιοποιημένου περιβάλλοντος των ΜΜΕ, περιβάλλον που διαμορφώνει το ασυνείδητο και συνειδητό περιεχόμενο νέων δυνατοτήτων σκέψης. Φέτος ήταν μια από τους καλλιτέχνες που εξέθεσαν στο Αρμενικό Περίπτερο της 56ης Μπιενάλε της Βενετίας, το οποίο έλαβε τον Χρυσό Λέοντα για την καλύτερη εθνική συμμετοχή. Το 2014 ολοκλήρωσε το διδακτορικό της (PhD) στο Πανεπιστήμιο του Westminster (Λονδίνο) και ήταν επισκέπτρια πανεπιστημιακή καλλιτέχνις στο Πανεπιστήμιο της Pensilvania (ΗΠΑ). Το έργο της έχει εκτεθεί σε πολλά ιδρύματα, μεταξύ των οποίων NARS Foundation, Νέα Υόρκη / Peltz Gallery, Κολέγιο Birkbeck, Λονδίνο / Μουσείο Καλών Τεχνών του Vladikafkaz, Βόρεια Οσετία, Ρωσία / Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη / Spike Island Gallery, Μπρίστολ / Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη. Έργα της βρίσκονται σε σημαντικές ιδιωτικές και μουσειακές συλλογές. Εκπροσωπείται από τις Kalfayan Galleries, Αθήνα-Θεσσαλονίκη.

Aikaterini Gegisian (b.1976, Thessaloniki) lives and works in London, UK and Thessaloniki, Greece. Her multi-faceted work explores how images operating within a global media environment that shapes the conscious and unconscious contain new possibilities for thought. This year she was one of the exhibiting artists at the Armenian Pavilion, 56th Venice Biennale, which received the Golden Lion for best national participation. In 2014 she completed a PhD at the University of Westminster (London) and was a Visiting Scholar-Artist at the University of Pennsylvania (USA). Her work has been exhibited in several institutions, including: NARS Foundation, New York; Peltz Gallery, Birkbeck College, London; Vladikafkaz Fine Arts Museum, North Ossetia, Russia; Centre for Contemporary Art, Thessaloniki; Spike Island Gallery, Bristol; Thessaloniki Biennale. Works of the artist are included in prominent private and museum collections. Gegisian is represented by Kalfayan Galleries, Athens-Thessaloniki.

Εύα Γιαννακοπούλου /// Eva Giannakopoulou

Η Εύα Γιαννακοπούλου ζει και δουλεύει μεταξύ Βερολίνου και Ελλάδας. Απόφοιτη της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών της Αθήνας και της Ακαδημίας Τεχνών Weißensee του Βερολίνου (πτυχίο Master), όπου σπούδασε με την υποτροφία Βικάτου και την υποτροφία του ΙΚΥ. Έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και φεστιβάλ και έχει πραγματοποιήσει performances και δράσεις στην Ελλάδα, Γαλλία, Σερβία, Τουρκία και Γερμανία. Autonomy Help Me!, Rosa Luxemburg Foundation, Βερολίνο, 2015 (ατομική έκθεση), Photography as Performance, Μουσείο Μπενάκη, 2015, Αθήνα, MPA-B 2014 και 2015 Βερολίνο, Excentricités 3 και 6 Performance Festival 2011 και 2015, Besançon, Γαλλία, Action Field KODRA 2012, Θεσσαλονίκη, 3rd Art Biennale MIET 2011, Θεσσαλονίκη, μεταξύ άλλων.

Eva Giannakopoulou lives and works between Berlin and Athens. Graduate of the Athens School of Fine Arts and of Weißensee Art School of Berlin (Master). Recipient of Vikatos Scholarship and IKY Scholarship (State Scholarship Foundation). She has participated in numerous group exhibitions and festivals and she has realised performances and actions in Greece, France, Serbia, Turkey and Germany. Autonomy Help Me! Rosa Luxemburg Foundation, Berlin, 2015, (solo show), Photography as Performance, Benaki Museum, 2015, Athens, MPA-B 2014 and 2015 in Berlin, Excentricités 3 and 6 Performance Festival 2011 and 2015 in Besançon, France, Action Field KODRA 2012 in Thessaloniki, Greece, 3rd Art Biennale MIET 2011, Thessaloniki, Greece, among others.

www.evagiannakopoulou.com

Περσεφόνη Μύρτσου /// Persefoni Myrtsou

Η Περσεφόνη είναι εικαστικός και υποψήφια διδάκτωρ ανθρωπολογίας. Γεννήθηκε το 1986 στη Θεσσαλονίκη, όπου και μεγάλωσε. Το 2008 αποφοίτησε από το εικαστικό τμήμα της Glasgow School of Art. Το 2012 απέκτησε μεταπτυχιακό δίπλωμα από το Ινστιτούτο Art in Context της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών (UdK). Έχει εκθέσει την δουλειά της διεθνώς (Beton 7 Αθήνα, ISBA Besançon Γαλλία, CACT Θεσσαλονίκη, Künstlerhause Bethanien Berlin, Baumwollspinnerei Leipzig, BJCEM Skopje κ.α.) και συχνά συνεργάζεται με διάφορες ομάδες και φορείς σε εικαστικά projects (Νοσοκομείο Charité Berlin, GEDOK Berlin, εικαστική ομάδα Campus Novel, Migrating Art Academies). Από το 2014 είναι διδακτορική φοιτήτρια του τμήματος Ευρωπαϊκής Εθνολογίας του πανεπιστημίου Humboldt του Βερολίνου με υποτροφία του Κοινοφελούς Ιδρύματος Α. Σ. Ωνάση. Η διατριβή της επικεντρώνεται στην μετανάστευση εικαστικών καλλιτεχνών και τον κοινωνικοπολιτικό και πολιτισμικό τους ρόλο στην μετάπλαση της σύγχρονης μεταναστευτικής Ευρώπης.

Persefoni is a visual artist and an anthropology PhD candidate. She was born in 1986 in Thessaloniki, where she grew up. In 2008 she graduated from the Fine Art Department of the Glasgow School of Art. She got her Master's degree in 2012 from the Institut for Art in Context (University of the Arts). She has exhibited her work internationally (such as Beton 7 Athens, ISBA Besançon France, CACT Thessaloniki, Künstlerhause Bethanien Berlin, Baumwollspinnerei Leipzig, BJCEM Skopje), and she cooperated with groups and institutions on various art projects (such as Charité Berlin, GEDOK Berlin, Campus Novel art group, Migrating Art Academies). Since 2014 she is a PhD student at the Institut for European Ethnology, Humboldt University Berlin, with a scholarship from the A.S. Onassis Foundation. Her dissertation focuses on visual artists' migration and their sociopolitical and cultural role in the transformation of modern migrational Europe.

www.persefonimyrtsou.com

Γραφιστική Επιμέλεια / Graphic Design ///

Μαΐτα Χατζιωαννίδου / Loopo Studi

Maita Chatziioannidou / Loopo Studio